JURNALUL S.F.

Nr. 86

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

- COSTI GURGU
- SEBASTIAN CORN
- MONICA NICOLAU
- CĂTALIN SANDU
- LIVIU SURUGIU
- BRIAN ALDISS
- AURELIUS BELEI
- C.T. POPESCU
- LESTER DEL REY

Mulţi paşi mici s-au îndreptat spre redacţia JSF. Pag. 2.
Premianţii „Concursului săptămînii" organizat de JSF. Pag 4
CONCURSURI JSF ☆ ROMCON 1994 ☆ ULTIMA ORĂ

PRO ŞI CONTRA

o Hrib Florin Iulian *(str Oltului, nr 4, bl C 49, scara C, etaj 4, ap 58, 2750 Hunedoara) - caută un cenaclu în apropierea Hunedoarei. Ne scrie*

„ N-am de făcut nici o propunere în legătură cu reorganizarea fandomului în schimb am să emit niște observații personale :

a) publicarea lucrării **Scrînciobul** de Dan Doboș, în paginile aceluiași număr, a fost o argumentare a părerilor exprimate în articolul „ Hai-a-ai să premiem.." și **„Cu pași mici pe o curbă deschisă (2)"** sau ce?

Dacă ați fost atît de înverșunați **(articolul îi aparține lui Ionuț Bănuță Nn)** împotriva multiplelor greșeli de exprimare întîlnite în textele premiate la Atlantykron , de ce ați introdus în revistă și lucrările amintite?

(În momentul în care alegi un juriu, trebuie să o faci după anumite criterii și în nici un caz nu ar trebui să emiți păreri despre modul cum juriul respectiv a apreciat lucrările. Dacă aprecierea lucrărilor nu este justă, greșeala îți aparține ție ca organizator, și nu juriului, fiindcă tu l-ai ales.Și n-am să emit nici o părere în legătură cu modul și criteriile după care s-a făcut jurizarea, fiindcă n-am făcut parte din juriu, pot doar să-l dau dreptate cititorului nostru: publicarea prozei era doar o ilustrare a articolelor respective.

Al doilea lucru pe care aș vrea să-l semnalez este acela că NU vom publica toate textele premiate la concursurile sf. Criteriile de selecție ale textelor publicate aparțin redacției! Notă A. B.)

b) În numărul 62 al JSF ați atenționat realizatorii fanzinului **Rătăcitorii** să ia seama de un plagiat strecurat în paginile lui.

(Nu știu dacă au luat sau nu în seamă, dar nr. 2 al fanzinului conține multe texte superioare primului - aș aminti numai textul lui Eduard Pandele - din păcate ținuta grafică nu se ridică la nivelul primului număr. Notă AB)

Acum eu vă spun : verificați mai întîi dacă desenele tipărite în JSF nu aparțin altora decît cei ce semnează. E vorba de desenul din pagina 11, nr. 84. E posibil ca Dana Chiorean să fie într-adevăr realizatoarea desenului, dar eu l-am văzut pe coperta unei anonime cărți intitulată „Carte de visuri" (nici măcar editura care a tipărit-o nu semnează).

c) În același fatidic număr 84, domnul Dan Popescu scria „ trebuie să fie premiați oamenii, iar nu rezultatul muncii lor". Oare dînsul n-a auzit, sau a uitat de Titu Maiorescu și Mihail Kogălniceanu (pe care mi-i vîră pe gît profa de română)? Acești critici spuneau prin secolul trecut că trebuie apreciată opera și nu autorul ei. Acum pe care să-l cred ? Adică, dacă sînt prieten cu cineva care a scris un text mai slab decît altul care nu mi-e prieten, înseamnă că trebuie să-i dau premiul amicului, poate-mi oferă o bere, ceva?

(Pasajul l-a care se referă corespondentul nostru este următorul - *să fie premiați oamenii, iar nu rezultatul muncii lor sau instituția. De ce să fie premiată emisiunea și nu redactorul ei, editura și nu editorul? Iar la editură pe ce bază se alege cea mai bună? Doar pe cantitate? Premiem succesul afacerii sau...*

A fost o exprimare defectuoasă a lui Dan, în rest sînt de acord cu voi: nu omul și nu instituția trebuie premiate, ci opera. Notă AB)

Tot domnul Popescu spunea că „o să ne plictisim citind că editura Nemira a încasat premiul pentru cea mai bună editură". Îl întreb pe dînsul și nu numai , dacă s-a plictisit citind **Vînătorul de recompense, Dune, Picnic la marginea drumului, Gambitul stelelor, Ziua reîntoarcerii lor, Paradoxul pierdut**, și alte cărți din aceeași colecție, pe care, sînt sigur că o cunoașteți. Și-l mai întreb, care altă editură a reușit să publice atîtea bijuterii (printre care și revista Nautilus) în 93 și 94. Deci în acești doi ani Nemira și-a meritat premiile. Să nu credeți că am ceva cu domnul Popescu, sau că editura Nemira e sfîntă - am participat și eu la ancheta lansată de Nemira și n-am primit cartea gratuită promisă - dar într-adevăr a fost cea mai bună editură în anii 93 și 94. Pe viitor, dacă altă editură se va implica în viața culturală a fandomului și va edita cărți valoroase, va cîștiga ea toate premiile - pînă atunci ne vom plictisi alături de Nemira. În rest sînt de acord cu soluțiile domnului Popescu."

✻ Pompilian TOFILESCU; *str. Petre Pandrea, nr. 57; 0575 Balș, OLT*

De-a dreptul din Balșul Băniei cu crîncenă mînie și viforoasă răsuflare s-a pogorît asupră-ne epistola prea-cucernicei nubile PHYLO din care spicuim (precum spîrcuiau bunii și străbunii noștri - cînd nu răspundeau la întrebarea unde erau bunii și străbunii lor, pe cînd erau pădure tînără adică - turci, tătari și alte popoare prietene) aspectele legate (strîns și trainic) de aceeași problemă spinoasă (ca un porc - spinos, evident!). Deci:

Am și eu niște mici completări la articolul lui Dan Popescu. Poți să le publici, dacă vrei.

(Am vrut.)

Pornind de la considerațiile d-lui Dan Popescu din acel articol mă încumet să elaborez o prognoză pe acest an în ceea ce privește premiile ROMCON-ului:

(Să batem - parțial - în lemn, să ne facem cruce cu limbe etc.)

- cel mai bun scriitor: Mihai Grămescu;
- cel mai bun artist: Tudor Popa;
- cea mai bună editură: Nemira;
- cea mai bună revistă: JSF;

(Merçi! Ce înseamnă un prieten adevărat, dom'le!)

- cel mai bun fanzin: String;

(Ce ziceam eu mai sus? Atlantykronul nu se uită așa ușor!)

- cel mai bun promotor: Cornel Secu;

(Poți argumenta astfel încît să-i convingi pe toți cei prezenți la Timișoara de asta?)

- cea mai bună povestire: "Chepengul" de Ana-Maria Negrilă

(Din păcate "Chepengul" - chiar dacă a apărut tot în fanzinul "String" - nu e semnat de talentata noastră colaboratoare, ci de unul din membrii fondatori ai cenaclului String: Cristian Bordei)

- cel mai bun roman: "Așteptînd în Ghermana" de Dănuț Ungureanu,

(Normal! Dar la celelalte secțiuni nu prognozezi?)

iar pentru audio-video (din economie de pagină) aceleași ca anii trecuți.

(Da' de ce?)

Bineînțeles că nu știu cîte din aceste premii vor fi totuși acordate - se fluctuează, dom'le, se fluctuează! -

(Dar! Ce e val, ca valul trece...)

sau cîte altele vor apare. Vă întreb: mergeți pe mîna mea?

(Dragă Pompi, noi am merge cu dragă inimă, dar nu știm dacă o să reziste, așa obișnuită cu scrisul cum e nu cred că e prea solidă.)

Iar acum, îmi permit cîteva mici adăugiri pe structura propusă de Dan Popescu - pe puncte și categorii:

1) pun pariu că pînă în anul 2000 categoriile de premiere nu o să se stabilizeze. Pentru că aceia care ar trebui să hotărască numărul, tipul, modul de acordare și valoarea premiilor (FNTSF-ul, parcă!) încă nu știu prea bine ce vor și ce sînt (sau invers; vezi ședințele de organizare a **federației**). Pentru că se constată un mare dezinteres al **consacraților** față de acest gen de premii (de ce oare?). Iar pentru ceilalți - fani, cenacluri, ...- acordarea lor a devenit o afacere în familie. Și pentru că nu sînt percepute încă drept niște premii importante pentru **cultura română**.

(Categriile se vor stabiliza. Mai devreme sau mai tîrziu. Orice tinde spre un optim pe lumea asta - cel puțin pînă acum!)

2) Remarca se poate extinde și la altele; ex. JSF sau emisiunile audio-video.

(Și vezi ceva rău în asta?)

3) Am două propuneri: Al. Mironov și Bridget Wilkinson. Puteți să mă credeți țîmpit, dar cine altcineva mai mult decît ei au promovat SF-ul românesc?! (Eventual V. Nicolau)

(Mai sînt și alții! Uite-te mai bine în jur.)

4) Just!

(Se referă la premierea textelor străine.Și eu sînt de acord.)

5) Emisiunile video-audio au avut concurent, dar premiile s-au dat pe număr de ascultători, raza de cuprindere geografică, puterea de emisie a respectivului post și nu pe calitate (după știința mea sînt cel puțin 20 de emisiuni de acest număr de tv, în țară, pe profil sf.)

(Tocmai de aceea s-a propus vizionarea/audierea și a emisiunilor locale cu ocazia ROMCONului.)

6) idem 4.

(Era vorba de premiile pentru activitatea de o viață. De acord.)

În încheiere am și eu ceva propuneri: organizatorii ROMCON-ului (CD al FNTSF, clubul gazdă, etc.) - pentru fiecare din categoriile de premii care se vor acorda - să stabilească o listă de candidați care să fie trimisă, eventual o dată cu invitația, tuturor participanților (cenacluri, asociații, persoane fizice...).

(Se va face.)

Voturile pe buletine semnate și pe baza listelor de membri ai cluburilor, etc. pot fi astfel mult mai bine centralizate. Vom avea mai mult timp de gîndire și apreciere, se elimină autovotarea, deci numai lucruri bune. Premiile să aibă o valoare în bani cît mai mare pentru a interesa astfel cît mai multă lume.

(Ehehei, voinicii mei! D-apăi de unde finanțe grup?)

Sperînd că dl. Dan Popescu va fi fiind mulțumit de această reacție, cam atît azi, promit să revin cînd voi mai avea ceva de spus.

(Păi, tu ai tot timpul ceva de spus! Așa că... Oricum sper că și tu ești mulțumit de reacția mea. Te pup dulce! I.B.)

JURNALUL ® S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN, Nicu GECSE, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU, Cristian IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (REDACTORI) Marian IRIMIA, Mihai SĂMOILĂ (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

POȘTA REDACȚIEI

Costi GURGU

DESPRE ✎ CREAȚIE ✎ LA ATLANTYKRON '94

Inițial, voiam să trec totul în revistă și să critic. Apoi, citind două-trei articole apărute imediat după închiderea taberei (în special mi-a plăcut **„Atlantykron '94 sau ce mai poți spune despre sf-ul românesc"**, pe care Adi l-a scris după ce a luat o gură zdravănă de sirop de căpșuni), mi-am dat seama că este vorba despre o problemă de gust. Mi-am adus aminte de cenaclurile, taberele și reuniunile de la începutul anilor '80 și am realizat că probabil și ei (majoritatea participanților de acum) le-ar fi criticat îndelung și atunci am desprins o concluzie amară: „nu-i nimeni de vină că ești doar un prăpădit de nostalgic și nu te-ai adaptat noului spirit!" Așa că am lăsat-o baltă pe partea asta și m-am gîndit la Atlantykron numai ca la o tabără de Creație.

Deci, la Atlantykron '94 stăteau domnule participanții noștri, cu caietelele în mînă și dă-i și scrie, și dă-i și desenează. Apoi se citeau textele, urmau vii comentarii, pînă cînd spuma textelor scrise chiar acolo în tabără, sub nasul nostru, pe temă dată, erau trimise la concursul „Una pe zi". Cu o mențiune: o zi Atlantykron este echivalentă cu trei zile terestre, așa că n-au fost decît patru concursuri nu prea mari și nu prea late, dintre care unul n-a apucat să scoată primul orăcăit, fiind clasat ca născut mort, iar nu pruncucidere, cum s-a insinuat. În rest, în pauzele de creație se putea face orice sau altfel spus – program de voie. Cu încă o precizare: s-a utilizat ca principiu fundamental de funcționare, vechiul slogan de sîrguință tovărășească – pauzele lungi și dese, cheia marilor succese.

Într-un tîrziu, adică pe la mijlocul taberei, domnul Mihail Grămescu, plin de cruzime și neînțelegere față de oboseala creativă a participanților (probabil în speranța de a mai fura din pauzele succesive), a venit cu o idee nimerită. Nimerită, pentru că era într-adevăr foarte bună și într-o asemenea tabără îi era locul, dar pe de altă parte, nimerită, pentru că nu a nimerit unde trebuia. Adică în ținutul plin de clopși certificați (conform teoriei lui Nea Vasile), în mod sigur s-a înecat destul de repede. În fine, ideea era să dăm un premiu al fanilor, pentru cel mai bun text ales de ei (fanii), din cele nominalizate la Concursul Mare, Atlantykron. Zis și făcut. Se apucară și vorbiră și nimeni nu acordă nici un premiu. Și aici este vorba probabil tot de acea solidaritate la care se referea Adi Bănuță. Pentru că întrebați care e motivul solidarității revoltate, majoritatea (fanilor) răspunse: „De la noi din cenaclu nu-i nici un text nominalizat, deci nu ne interesează", sau, „textul nostru nominalizat, e doar o schiță și n-are nici o șansă, așa că...", etc. Într-un final, doar trei cenacluri se osteniseră cu jurizatul (după cum am aflat mai tîrziu, fiecare avea cel puțin cîte un text nominalizat, pe care de altfel îl și propunea), dar văzînd tăcerea generală, pentru a nu se transforma în spărgători de grevă, o mușamalizară și ei (afacerea).

În fine, ar mai fi multe de spus (chiar și bune), dar prefer să le trec sub tăcere, pentru a nu se risipi atenția de la cele două probleme deja enunțate.

PS – Nu pot totuși să mă abțin de la o întrebare, cu riscul de a-l supăra pe domnul Don Simon: probabil că și eu, dacă mi-aș vedea niște prieteni dîndu-se în spectacol în mod voit, m-aș distra, poate tot „cu nerușinare". Dar cei care nu-i cunoșteau și n-aveam cum să le guste umorul de grup, cu ce au greșit?

Am bucuria și onoarea de a vă anunța că scriitorul MIHAIL GRĂMESCU, a devenit unul dintre redactorii Jurnalului SF; și la fel de mult mă bucură revenirea, după o lungă vacanță, a lui NICU GECSE. Rămas bun alături!
Adrian Bănuță

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Elena ȘTEFĂNESCU

Corectură:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Monica NICOLAU

Premiu schiță Atlantykron'94

O BĂTAIE ÎN PLUS

Bill se arătase dintotdeauna de acord că Bulevardul 5 nu reprezentase niciodată un vad prea bun, deși se afla aproape de centrul comercial.

Cunoscuților le arăta cioturile picioarelor, estetic aranjate cu laser-jet-ul într-o clinică clandestină și le spunea cu ironie amară:

– Sărăcie cumplită, fraților, în sectorul meu.

Îmi face plăcere să-mi aduc aminte de Bill. Eu intrasem în cercul prietenilor lui cu puțin înainte de accident. Dar ne-am înțeles perfect. Reușeam din cînd în cînd să-i fac rost de fiole de calciu și baterii pentru aparatul auditiv, iar el îmi răsplătea efortul povestindu-mi amintiri fantastice.

Apoi a venit accidentul lui. Nu s-a mai putut face nimic, dar ceea ce era "refolosibil" a fost folosit, conform dorinței sale.

Și Bill este acum o parte din mine. Inima lui mă ține pe mine acum în viață. Acum îi continui eu munca; mi-am lăsat barbă, iar prietenii-mi spun că semăn cu Bill. Mie însă el îmi lipsește teribil. Dar, vezi Bill bătrîne, sărăcia asta cumplită m-a obligat să mă reevaluez. Și mi-am dat seama că n-am ce face cu mine. Așa că, iartă-mă, prietene, dar va trebui să-ți vînd inima pentru a-mi asigura o moarte decentă.

Știu că Bill mă aude și mă înțelege. Îți mulțumesc, bătrîne.

Sebastian CORN

MARIONETE și ZOMBIES

În constituția unei republici Caraibiene, pe la începutul secolului, exista un articol de lege care spunea așa: " cei care se vor face vinovați de învierea și folosirea morților pe plantații, în scopuri lucrative (cules, semănat, plivit, etc.), vor fi traduși în justiție."

Morții respectivi poartă denumirea de "zombies" și, din nefericire, sînt și acum utilizați în tot soiul de scopuri, și asta nu numai în republicile Caraibiene. Un mort destul de celebru în acest sens, este chiar Elvis P., scos recent de la naftalină sub forma de veste paietate și pantaloni.

Nu e singurul caz. Mai nou, preumblarea moaștelor morților înviați, se poartă și în spațiul SF carpato-danubian. Tone de hîrtie în care se discută despre rachete, roboți, megamașini și megastaruri sînt vehiculate pe la colțuri, prin reviste, prin cenacluri și tabere de recreere, cu unicul scop de a menține ultimele urme de viață în niște corpuri muribunde, de multă vreme părăsite de idei.

Luați și citiți! Cumpăniți! Și dacă mai aveți poftă, puneți-le acasă în raft! Alături de cărți.

Zombii ăștia care se preumblă prin toată literatura română, nu doar în "subcultura" SF, au niște trăsături care îți sar în ochi de la o poștă.

În primul rînd, n-au auzit în viața lor de importanța conflictului într-un text. Acțiuni liniare, motoare atomice sau haiduci scoși din pălărie la fiecare trei-patru pagini, tipe sărutate cu precizie pe la paginile zece-unspe', băieței care se țin de mînă cu fetițe în pajiști înflorite - bietul James Joyce a făcut praf de mult timp clișeele stupide de acest gen, numai că nouă nu ne pasă. Continuăm să descriem peisaje în care norii sînt (obligatoriu!) majestuoși, sau plumburii, în funcție de context, persistăm în povestirea unor ploturi plicticoase care n-ar merge nici pe CARTOON NETWORK, ș.a.m.d.

Scriitorul român nu imaginează conflicte, asta el! Scriitorul român nu "vede" ploturile și pace! Cîte lucrări scrise de noi ar putea fi scenarizate și trase pe peliculă? Înfim de puține! Zombii scriu în continuare și se miră că nu-și vînd producțiile!

Dar voi ce credeați? Că editorii sînt societăți filantropice care se ocupă cu stipendierea unor grafomani? Că se pasionează, absurd, după promovarea descrierilor fastuoase și a nobilelor sentimente care animează umanitatea pe cale de dispariție?

Pentru că, să nu uităm! Literatura e împinsă în corzi! Vin șmecherii ăia care produc filme și jocuri pe calculator, apar ăia care lansează RV-ul prin creierii cetățenilor! Fără glumă! Încasăm o ofensivă crîncenă, din care, cine știe cîți vor scăpa... O ofensivă care are ca obiect de distrus cuvîntul "rece", după cum l-a denumit Marshall Mac Luhan - cuvîntul scris...

E trist, dar scopul nostru de etapă e salvarea cuvîntului scris. Șeful trupei "Pearl Jam" se plîngea că, "adevărata dramă a societății actuale nu e violența și consumul excesiv de droguri! Nu sexul practicat obsesiv! Adevărata problemă e că dintr-o sută de tineri, doar unul ia în mînă o carte!"

Dar noi, noi ce le oferim? Ce cărți le dăm noi, cum îi motivăm să citească, atîta timp cît continuăm să vehiculăm idei moarte, în spații stupide, care nu ating feeling-ul nimănui, cu personaje inexistente, care-și duc viața într-un consens generalizat? - Adică, fără conflictele care alcătuiesc substanța unei scrieri!...

N-avem ce să le dăm! Zombii continuă să zgîrie hîrtiile, promovați cu asiduitate de tăticii lor, adăpați de niște structuri decedate...

Cătălin SANDU

Acolo sus, Avulbul...

... sus, în pătratul invizibil sau subînţeles, ochii săi urmăreau curioşi ori poate plictisiţi, mişcarea haotică a sferelor albe, strălucitoare, luminînd încăperea. Alergau fără noimă, culoarea orbitoare, lux ce atingea extravaganţa, sărea peste lucruri şi colţurile cabinei, uite cum ricoşau, tac-tac, în frontiera sigură a pătratului ăla, geometrie, precizie, tac-tac...

Apelul îl trezi din visare, căscă ochii larg, privirea buimacă se lipi de uşă. La naiba, ce ţi-e şi cu ăstea, călătoriile, acum cînd nu mai avea nava lui, trebuise să-şi ia un bilet pe o navă de pasageri, alături de alţii, la naiba, îşi zise, dar imaginea uimită a unui ţînc cu aer curios, părul în vînt, căzînd în valuri, îl potoli, na, merită să-l văd pe nepotu-meu, chiar şi aşa... Cel de dincolo insistă, iar bătrînul anulă deschiderea supărat, permiţînd străinului, slab, să intre şi să-şi potrivească un zîmbet larg, comercial, vizibil.

– Spaţiu întins, formulă el o amabilitate, apoi se aruncă într-o parte, verificînd reflexele navei ce scoase de dedesubt o banchetă ce i se mulă pe corp.

Bătrînul aştepta.

– Am... ăă... eu sînt Rano, sări celălalt. Comerciant.

Omul în vîrstă clipi interesat. Deci aşa, aşa arată un comerciant acum? La naiba, stele împuţite, dar nu e, nu arată. Se foi neliniştit în fotoliul ce se chinuia să se lipească uşor de trupul său aproape scheletic. Oricum, se resemnă, timpurile aleargă, ar putea fi ce zice. Ar putea fi orice.

– Am... aş avea o afacere.

– Dă-i drumul, tinere.

– E... e vorba de vulb. Marele Vulb.

– Ah, da.

Neinteresant, închise ochii bătrînul. Vulb, pufni el în sine. Sus, în pătratul uitat, sferele luminoase îşi arătară prezenţa. Tac-tac...

– Da, vulbul, se avîntă străinul. E o afacere grozavă, dumneavoastră sigur o să...

– N-are sare, tăie scurt moşul. Apoi întîlni trăsăturile abstracte ale omului din faţă, şi-şi dădu seama că pînă şi argoul se schimbase, aşa că traduse: Nu mă interesează, tinere. La ce-ţi trebuie să mă deranjezi, la dracu', vezi-ţi de chestiile tale. Comerciant! Să vii peste mine **cu asta**?!

– Bine, dar staţi aşa, nu e, nu e ce credeţi. E vulbul, ştiţi, începu să gesticuleze Rano. E mai mult decît atît...

Sferele albe, tac-tac...

– Probabil ştiţi cum a început, acum doi ani, teoria aia şmecheră, materia dubioasă, adică... ăă... ce vă spun asta, e cunoscut.

... pătratul precis, geometrie...

Rano tuşi.

– Ştiţi că materia cuprinde în ea tot, aici e buba aia mare, înţelegeţi, nu ştiu cum au găsit faza asta, dar, la naiba, la vremea ei a fost o lovitură, vă daţi seama, să afli tot, Totl aşa cum a fost, dar chestia era putredă, vedeţi, se aplecă Rano cu linia sprîncenelor unite în unghi, nu ştiau cum să scoată istoria istoria din pietre, din lemne, hîrtie, că, vedeţi, pentru că tot ce-i materie, reţineţi, particulă mică, oricît de mică, păstrează dracului toată nebunia...

...tac-tac, fugeau bilele fără odihnă, iar lumina lor blîndă...

– Asta-i tot, a fost doar o teorie pe hîrtie... permiteţi? îşi luă avînt Rano, se ridică, agăţă un pahar din barul din perete, turnă din sticla cu plesom şi sorbi excitat. A naibii, ăştia, ştiinţificii.

– Ştii ce, tinere, mai las-o baltă cu asta, cunosc mai bine ca tine cum stă lucrurile, ha, ha, auzi ce zice, de parcă ar fi o noutate! Tu ai spus-o, îs vechi de doi ani astea, cum să nu aflu? Da' uite ce nu îţi trece prin bibilică, puştiule, ai să zici că e o nebunie,da' las' c-o să te lămuresc eu, e? Chestia-i că tipii ăia, cu teoria, au început minunea de la o legendă, auzi aici?, legendă, o poveste din Desistar, poate nici n-ai auzit de partea asta a problemei, poate nici planeta nu ţi-e cunoscută. Apropo, Desistar e o planetă, he, ştiai?

Nu băgă de seamă că-l jignise pe Rano şi continuă.

– P-acolo, zice, mitul spune că tăcerea lumii e scrisă în pietre, ha, pricepi filozofia, tinere? N-ai cum, bombăni bătrînul, n-ai minte pentru asta. Şi mai zice, continuă el, că dacă găseşti trupul ce înghite lumea faci tăcerea să vorbească, nici p-asta n-ai cum s-o prinzi, ţi-am spus-o, n-ai materie în craniu, negustorule.

Rano, poate iritat, se aruncase pe spate, picătura din podea îşi făcu datoria şi-l îmbrăţişă.

– Nu fă mutra asta, oricum, tot ignorant eşti. Fizicienii ăia, de se zice că ştie tot, au scotocit în asta, în legendă şi ce-au gîndit, ei, măi să fie, e o idee aici, na, hai s-o tăiem şi să vedem ce-i în ea. Au sucit-o şi-au căutat înăuntru pînă cînd unul, Brunto parcă-i spune – nici p-ăsta nu-l ştii, hm? – a găsit ecuaţia aia nenorocită, a luat şi premiul Flato, ce mai, s-a ajuns, şi s-a culcat pe lauri, vezi că nici unul nu-i bun de nimic, vin, te zgîlţîină, şi hop, dispar, zic că e deptepţi cu asta.

Bătrînul se aprinse, se ridică înspre barul din perete şi-şi turnă un pahar cu trot, băutura ce-i plăcea. Poftim, asta-i trebuia, să se întreţină cu un puşti, să-i suporte faţa negricioasă, da' uite, uite, l-am pus la punct, he, he, îs tare, zîmbi el pentru sine.

– Mai e vulbul, şopti Rano, de parcă îşi aduse aminte de existenţa sa.

– Vulbul, da. Asta n-au priceput ei atunci, n-au prins toată ideea, au găurit-o şi-au golit-o, dar au aruncat coaja. Pe urmă au zis, hop, măi, ce-i asta, tre' să mai fie ceva, s-au întors şi iar au tăiat prin legenda aia, chiar aşa, ăia din Desistar au fost cei mai căutaţi atunci, he, parcă erau buricul universului. Au sfîşiat poveştile de-acolo pînă au găsit fiara ce înfulecă lumea, ştii, ţi-am spus. Adică, făcu bătrînul ca pentru un copil, iar Rano se foi neliniştit în fotoliul ergonomic, adică ăl' de digeră materia, înghite tot, pietre şi d'astea, de eliberează imaginea lumii, he, he, hai c-am spus-o, nu? Cum se zice, fiecare particulă reţine din momentul în care există toată istoria, pricepi?, pricepi, că de, la naiba, eşti oarecum cu capul pe umeri, deci toată istoria prin care trece, un fel de holoviziune, dacă vrei. Vulbul ăsta e-n stare să elibereze vibraţiile...

–...vibraţiile pe lungimea de undă g-trym, proiectînd imagini tridimensionale care...

– Ho, ho, ho, că nu mă lua aşa tare.

Fu un moment de pauză, bătrînul aruncă o privire pe hublou, dar peisajul familiar al stelelor refuză să se arate, aici, în hiperspaţiu, nimic nu e prietenos, gîndi bătrînul.

...tac-tac, sferele de aur...

– Prin urmare, reluă, tu vii acum, auzi, ce tîmpenie, vii să-mi oferi un vulb, ha, ce drăcie, să-mi dai un vulb, cînd pot să-mi iau unul chiar şi de la căpitanul navei, la preţ galactic, că au pe nava asta de toate. Ştii doar că animalul ăla a fost luat de toţi, planeta unde trăia a fost golită, vulbul se pare că a dispărut de acolo, sărmanul, şi nebunii acum se excită îndopîndu-l să obţină ce? excremente din imagini fără importanţă, depinde de unde naiba aduc pietrele scrîntiţii ăia, ha, ha, au făcut chiar şi spiritisme, îşi vedeau morţii fugind de-aiurea, chiar şi chestii istorice minore, numai ce-i frumos nu privesc ei, uite, stelele...

Bătrînul închise ochii, dar îşi reveni îndată:

– Nove nenorocite, un vulb din ăsta are şi nepotu-meu, un vulb, dar nu-i decît un animal inofensiv, sărmanul.

– Tocmai asta e, sări cu speranţă tînărul. Uite, să zicem, eu nu vă ofer un vulb, adică... ăă... vă dau un altfel de vulb. Marele Vulb. Moartea lui.

– Ce? Fusese mai degrabă o şoaptă. Bătrînul se întoarse, întîlni privirea lui Rano, se agăţă de soluţia oferită de puşti. Ce spui?

La naiba, trebuia să mă gîndesc, cum, cum de n-am făcut legătura? Doamne, visul, Visul Marelui Vulb, Visul etern. Doamne, cei din Desistar sînt grozavi, au avut totul pe tavă şi nimeni nu s-a gîndit la asta, Doamne, e Visul!... dar, îşi reveni, de unde ştie ăsta de... ce vrea să spună?

– Moartea, da, e moartea ce vă ofer, se avîntă Rano, încurajat de tăcerea moşului. Am, e... am făcut ceva cercetări... am întrebat biologi... viaţa unui vulb urează cîţiva ani, în captivitate, însă am fost acolo, la ei, de unde vin ei, în casa lor, acolo am găsit Marele Vulb, în sălbăticie. Mi-am dat seama că e pe moarte, dar cred că am reuşit să-i grăbesc, să zic aşa, moartea. Am plasat o mică pastilă radioactivă acolo, lîngă peştera lui, de altfel el nu mişcă deloc, stă ca un prost şi geme din cînd în cînd, aşa că ştiu cu precizie cînd o să moară, de cînd am pus-o, pastila a dat atîta otravă afară încît orice animal o să moară, şi eu ştiu precis cînd... Asta ofer eu... Se zice că atunci cînd moare cineva îşi aminteşte viaţa din nou, iar vulbul, Marele Vulb, se zice, îşi va trăi materia încă o dată, un adevărat spectacol, unic, moartea Marelui...

Visul, continuă bătrînul în sine. Sărmanul, nu ştie, un asemenea animal nu poate fi omorît aşa, nu cînd hrana lui e însăşi energia, materia... Totuşi, merită... cine ştie... şi apoi, dacă e aşa, rămîne visul, Visul Vulbului, stelele, mii de sori...

– Am reţinut o stază temporală la plecare, îngăimă Rano, privindu-l pe sub sprîncene (ciudat, gîndi omul în vîrstă, unghiul ăsta al ochilor, ciudat). Putem s-o folosim chiar acum în schimbul a o sută de mii de credite. Oricum, ce ofer eu... îşi trezi el spiritul de negustător. Coordonatele le cunosc de la un prieten, a lucrat la proiect acum doi ani...

– De ce ai venit la mine? făcu bătrînul.

– Am... am fost pe toată nava. Am propus la mulţi, dar n-au vrut. Ziceau, unii, că nu e interesant, alţii îşi aveau vulbul lor acasă, proştii... Oricum, dacă nu găseam pe nimeni, aş fi holografiat moartea şi aş fi vîndut-o ulterior...

Da, sînt proşti, gîndi moşul. Nu ştiu, Visul celor din Desistar, au pierdut Visul Vulbului. O să am ce povesti nepotului meu, la naiba, e o chestie... tac-tac, în tavan, două sfere se alergau într-un dans bezmetic...

– Merg, anunţă, apoi îşi îndreptă întreaga siluetă spre Rano, care zîmbi uşor, comercial, larg, vizibil.

Stînci se întindeau în sus, se uneau, ca apoi să se încolăcească una în alta, într-o lumină verde, irezistibilă, chemînd parcă universul. Alături, peste pietrele albe, o strălucire curgea ca un rîu, trecînd printre mici cratere şi stîlpii neobişnuit de drepţi, şi totuşi, mici.

Îngenunchiară în faţa peisajului, bătrînul, uimit, îşi căscă ochii cît putu, apoi, din dreapta, o lumină izbucni, îngrozitor de naturală, sau poate fantastică, izbi o formaţiune cristalină care se risipi în vînt, dezintegrîndu-se. Doamne, asta, asta e, a început...

– A început, strigă de alături Rano, e delirul, mai adăugă inutil, iar bătrînul îl privi absent, îi observă aura stazei temporale protejîndu-l şi estompîndu-l puţin.

Un zgomot la început încet şi brutal, apoi din ce în ce mai armonios, crescu peste ei, peste trupurile lor. Vîntul sări prin ei, apoi îngheţă neştiut, materializat nefiresc într-o stîncă în forme de valuri de sticlă

opacă, verde, care explodă la atingerea a nu-ştiu-ce ivit din neant. Realul se schimbă, tăcerea fu vizibil transformată, alte imagini luară locul stîncilor semeţe, în acelaşi peisaj întins, o mare se născu fără spumă în vîrful valurilor rotunde, erau pe un ţărm de linişte.

– Pentru Dumnezeu, înregistrează, **înregistrează**, îşi reveni de alături moşul. Unde e?

O clipă Rano scotoci prin costumul său, salopetă ciudat de îngrijită, scoase sfera holografică şi o porni ca abia apoi să prindă întrebarea şi, nedumerit un timp, îl privi pe omul de lîngă el, aplecat asupra unui curcubeu în miniatură, şerpuind printre pietricele cu străluciri de diamant. Înţelese într-un tîrziu şi indică vag, cu un braţ:

– Acolo e. Acolo, sus, e vulbul Marele Vulb.

Abia acum îşi dădură seama că într-adevăr vulbul nu putea fi decît Marele Vulb, unicul. Stelele formară deasupra capului un cortegiu, un loc de pelerinaj se născu precum o pată undeva la orizont, iar şirul de sori, supus, se îndreptă de la sine, parcă dintr-o voinţă proprie, acolo. Lumina îşi schimba periodic starea, acum galbenă, acum albastră, uneori cu vagi senzaţii de materialitate, săgeţi zburau fragmentar pe deasupra. Era Visul.

Se ridicară cu greu, încercară să urce undeva, în sus, spre peştera Vulbului sălbatic, pe un teren schimbător, din ce în ce mai imprecis, fantastic. Pe lîngă ei, păsări de foc.

– Doamne, reuşi Rano, agăţat de o stîncă, ce se transformă rapid în lumină, lumină stranie, solidă. Doamne, asta, aşa să fi fost acum un milion, un miliard de ani în urmă, **aşa** de frumos, de...

Prostule, făcu bătrînul, sprijinit de strălucirile unor roci, prostule, asta-i Visul, înţelegi? Numai oamenii au dreptul să viseze? Lasă-i şi pe alţii s-o facă. Cine eşti tu, de încerci să-i furi acest dar unei minuni?

Şi atunci, neştiută, durerea. La început ace pe corpul lor, ca o clipă mai tîrziu spaţiul să dispară de sub Rano, care căzu, căzu, o prăpastie neagră, uitată. Bătrînul nu apucă să-l prindă, doar vîntul, vîntul îl găsi pe tînăr, îl ridică, apoi îl prinse într-o suliţă de piatră, înaltă. Nu mai era.

Dumnezeule, făcu bătrînul, omul uitat de timp, şi-şi activă la maxim staza temporală. Ce-i asta? Ce se întîmplă, de ce? ca apoi să găsească, da, e firesc, Vulbul nu mai e, acolo sus, nu mai e nici un animal, totul din jur este el, El, e moartea sa, e Visul, şi e firesc – de ce firesc, acum, cînd...? – e firesc să se apere, şi totuşi, cine ar putea să-l vătame sau, se înfioră el, ce apără? Oricum, trebuie să plec, însă, pînă la urmă, e Visul!

Se înălţă, îşi ridică staza deasupra planetei. Dedesubt, spectacolul continua, un vîrtej fulgera peste hăuri, cortegiul de stele se schimbă într-o funie de nori azurii, înconjurînd ca o frînghie astrul. Doamne, strigă bătrînul, iar planeta explodă, săreau bucăţi din ea în jur apoi, o clipă mai tîrziu se adună la loc, se înveli într-o strălucire abstractă, ciudat de stabilă, iar omul îşi dădu seama că minunea se terminase, şi totuşi, sub lumină se bănuia, în curînd, o urmare. Staza îl protejase, mai ales că era departe, dar fantasticul îl văzuse, era, fusese acolo. Şi aştepta. Aştepta continuarea.

Fu răsplătit în curînd, lumina se retrase, iar acolo, acolo, în locul strălucirii, un ou, infinit, un început, elipsa precisă a unui ou, imens, ocupa vederea, era important. Visul se împlinise, Vulbul îşi crease o nouă zi, murind, născîndu-se acolo, în ou, sîmburele altui Vis, peste milenii, generaţii.

Acolo, sus, pe cer, vulbul aştepta. Bătrînul închise ochii, da, asta, asta era, asta de fapt e totul şi totuşi, mai mult decît atît... nepotul meu o să afle, îşi reaminti el, da, o să afle aceasta. Legenda din Desistar a avut dreptate... „cu visul lumii va începe timpul..."

Tăcut, apăsă la centură pelicula de întoarcere, iar omul dispăru undeva, departe, în căutarea universului său sau, poate, a unei noi clipe.

Cenaclul Nova 5,5
Galaţi

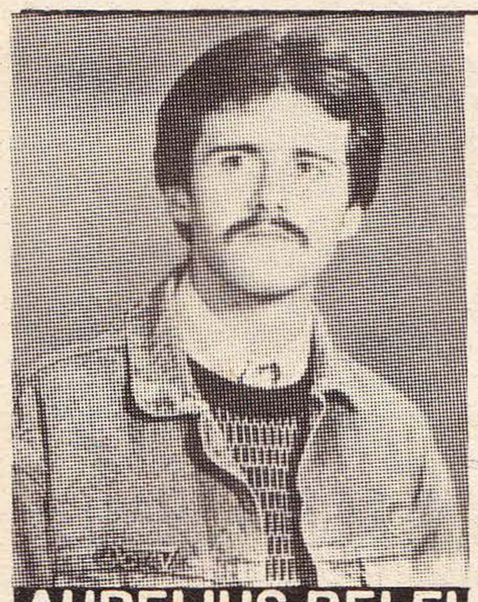

AURELIUS BELEI

Cîştigătorii CONCURSULUI JSF

ENTER -

Viaţă: 04.10.1971, Brăila, România, Europa de Est, Terra, undeva prin Univers.

Autodefinirea e întotdeauna dificilă, cu atît mai mult cu cît individu' (pardon, subsemnatu'!) e chiar o balanţă dificilă veşnic nemulţumită de sine, un sentimental incurabil, iubitor al frumosului măcinat de viermele perfecţiunii, un şomer permanent ce supravieţuieşte viselor doar... visînd! Însă capitolul "defecte" rămîne deschis (non-stop). Inspirat de muzica formaţiei "Octave" am creat "Techno-love", lucrare cu care am şi debutat dealtfel, în JSF nr.9. La primul contact cu fauna mozaicată a fandomului în iunie '93, la Giurgiu, mi s-a decernat premiul I pentru grafică. Apoi, pe neaşteptate, tăvălugul destinului mi-a luat-o înainte: premiul "Quo Vadis? '93" (Ploieşti) şi premiul III Helion (Timişoara), ambele pentru proză. Mă număr printre fondatorii cenaclului "Sfera", am publicat proză şi grafică în revistele "JSF", "Magazin", "SuperNova", "ThemisArtMagazin". Ambiţii nu am pentru simplul motiv că mi se autodepăşesc continuu, ci doar o singură pasiune (vezi "Fata Morgana"). Savurez cu aceeaşi plăcere techno, Mike Oldfield, Vivaldi, Bach, nervoasele sport-coupe-uri Lamborghini, inegalabilul STAR WARS, clătitele cu gem de căpşuni, cele "20 000 de lege sub mări" ale vizionarului Jules Verne, grafica contemporanilor R. Gavrilescu, I. Bănuţă, L. Băbeanu, sentimentul tragismului din "Anomia" lui M. Grămescu şi clipele rare de fericire petrecute cu prietenii. Ce mai tura-vura, recunosc. Sînt un visător. Adică un Dificil.

Moarte: inevitabil, dar asta puţin mai încolo...

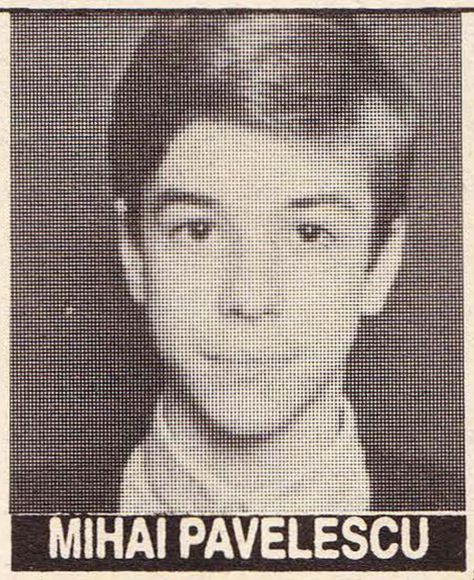

MIHAI PAVELESCU

Nicolae Mihai Pavelescu(n. 16 aprilei 1980, Bucureşti), elev în clasa a IX-a la Liceul Dimitrie Cantemir din Bucureşti, profilul informatică, a terminat cele 8 clase la Şcoala generală nr. 39, sector 2, Bucureşti.

Consideră literatura sf un prilej de relaxare şi o poartă deschisă spre noi orizonturi. Are antecedente în ceea ce priveşte participarea la concursurile pe teme sf - a fost unul din finaliştii concursului organizat de A. Mironov şi M. Bădescu în cadrul emisiunii TV - Ştiinţă şi imaginaţie.

Anul acesta, din cauza pregătirii pentru admiterea în liceu, a citit mai puţin sf, însă nu i-a scăpat ciclul **Dune**, ciclul **Fundaţia** şi o serie de povestiri din JSF şi CPSF.

Alte hobby-uri : **informatica** (pasiunea nr 1), deşi beneficiază numai de un *amărît de HC*, a reuşit cîteva performanţe competiţionale, numărîndu-se printre laureaţii unor concursuri .(Locul III la Olimpiada de informatica 1994, etapa pe municipiul Bucureşti), membru al secţiei de informatică din cadrul Clubului Copiilor sector 1; **şahul** - practică şahul de performanţă de la vîrsta de **zece ani**, fiind afiliat la Clubul Central de Şah, Bucureşti. Se consideră între primii 30-40 de şahişti din ţară la grupa lui de vîrstă; **literatura umoristică şi de aventuri, fizica şi astronomia, filmele sf, de comedie şi de aventuri şi... desenele animate.**

Concurs JSF

1. Care este cartea de debut a lui A. C. Clarke?
2. În care dintre romanele sale R. Zelazny face referire la filosofia indiană. Cum îl botează autorul pe Buda?
3. Care este cel mai premiat roman al lui Frederik Pohl, în ce an a apărut şi care sînt premiile cîştigate ?

Răspunsurile sînt aşteptate pînă pe data de 30 septembrie.
Premiile, în valoare de 30000 lei, au fost oferite de editurile NEMIRA ŞI OLIMP

Liviu SURUGIU

Visîndu-l pe Mart Senson

Premiul JSF-Atlantykron 1994

Mart visă pe întîia sa soție. Erau în piscină și se sărutau sub apă. Nemaipomenit! continuă el acțiunea.

Se trezi plin de transpirație. Sonia umbla la ceasul de pe noptieră.

– E tîrziu, Mart.

– Bună dimineața, oftă el.

Acum însă avea de toate. Inclusiv vise – și zîmbi ca un tîmpit.

– Cred că nu vezi cît e ceasul, Mart.

Se repezi împleticindu-se în pijamale. În baie observă pentru prima oară semnele de pe piept. Ca atunci cînd dormi pe burtă și nasturii ți se imprimă în piele.

– Dar ce drăguț! exclamă.

– Ai zis ceva, Mart?

– Nu, dragă!... Să fiu al naibii! Zici că e Linda întreagă...

La servici între două dosare, se gîndi chiar să-i dea un telefon, în Florida. Aiurea!... Avea aici două amante de trei ori mai apetisante! În clipa aceea constată că se picase cu cafea.

– La naiba! își desfăcu cravata și apoi cămașa.

– Domnule Senson! se auzi în interfon. Domnii Step și Farlow sunt aici.

– Să aștepte! se răsti el.

Apoi încercă să respire normal. Deși era după-amiază și se termina ziua de lucru... Trecuseră atîtea ore, totuși imprimeul de pe pieptul său nu vroia să dispară!

Pipăi. Părea chiar mai pronunțat.

Cu oarecare studiu, căzu de acord că portretul în carne vie se cam deplasase. Își scoase acul de cravată, minicalculatorul din buzunarul de sus, rupse doi nasturi, aruncă batista. În mod sigur ele erau de vină pentru hieroglifele din piele.

– Domnule Senson!...

– Să intre!

Seara primi un telefon. De fapt era pentru Sonia. Fratele ei mai mare suferise un atac de cord. Adormiră destul de tensionați.

Nici Sonia, nici ceasul, nimeni nu-l trezise, totuși el se ridicase deja din pat mult mai devreme ca de obicei. Cu mîna pe burtă, intră în baie. Aprinse becul și, încet, își privi capodopera. Căci nu putea fi altceva... Cumnatul său în basorelief pe propria sa burtă! Îi văzu chipul, mișcîndu-se sacadat, la fiecare respirație, la fiecare mișcare a rotunjoarei sale burți.

– La naiba! făcu. La naiba! urlă el.

... Trecu de toate protestele unei anticamere pline, secretara nici nu apucă să se ridice, iar o asistență creolă și simpatică, se dădu speriată înapoi. Pe ușă scria „Dr. Kirkson".

– Mart!... Să fac atac de cord!...

– Dr. Kirkson – Coșmaruri, vise erotice, insomnii! îl maimuțări Mart citind o carte de vizită aruncată pe masă.

– Poți să-ți pui sutienul! recomandă Jeff Kirkson secretarei. Colega, cu ce te pot servi?

Mart își aminti că tot așa îl prinsese odată, la universitate, cu una dintre profesoare.

– Să nu spui că un om greu ca tine e scuturat de coșmaruri!

– Jeff...

Se așeză în fotoliu desfăcîndu-și haina.

Cînd ajunse acasă se simțea ceva mai bine. Era clar că, în primul rînd, anomaliile astea nu erau periculoase. Apoi se spera că nu aveau să dureze. În al treilea rînd, dacă totuși durau, nici o problemă: Kirkson avea pentru orice o explicație: sugestionare epidermică subconștientă cu dispunere capilară ordonată în structură onirică. Nimic mai simplu.

Mart adormi fericit după ce în prealabil făcu dragoste zdravăn cu iubita sa soție, puțin cam neglijată în ultimul timp. Sonia se simți în al nouălea cer și, înainte de a trage un norișor pufos peste ea, îl rugă să-și ia liber a doua zi. Fratele ei se afla la Detroit, internat.

– Poți să te duci tu dacă vrei. Eu sunt absolut blocat. Mîine vine directorul Companiei și, să-ți spun sincer, deja mi-e cam teamă.

Teama i se exacerbă însă în mod justificat chiar dis-de-dimineață întrucît Mart îl văzu pe director în propria sa baie. Ba, mai mult, pe propriul său spate, între omoplați cînd, folosind o a doua oglindă își verifica tăietura corectă a părului.

Mii de cioburi săriră pe podea.

– Mart! țipă Sonia. Ce faci pe closet?

O privi în lumina ochilor.

– Treaba mare.

Kirkson se închină.

– Ori îți bați joc de mine cu vreun truc de șapte cenți... ori ești un fenomen! Ia spune, ai dormit cumva pe spate?

– Dar tu?... Naiba să te ia, nu mai știu! De ce?

– Pentru că dacă e așa s-ar putea să o bați pe Sonia mai rău decît ai caftit-o pe Linda la tribunal.

Sonia rămase cu gura căscată văzîndu-l acasă în toiul zilei – așa ceva nu se întîmplase niciodată în trei ani! – și cu o figură monstruoasă chiar. Îi rămase un nod în gît și, în vreme ce el se apleca pe sub pat ori scormonea prin sertare, n-avu curajul să întrebe nimic.

– Ce cauți? cuteză ea într-un tîrziu.

– Pe director, pe fratele tău și nu în ultimul rînd pe Linda!

Sonia nu înțelese absolut nimic, dar evident, substantivul propriu Linda o arse ca un jar.

Mart se opri o clipă năucit, apoi se repezi la telefon:

– Kirkson, nenorocitule! Dacă aș găsi trei cartoane în relief care mi-au fost puse sub corp... Tîmpitule, dar cum de nu dispar nici după atîta timp?!...

– Crezi că eu nu mă întreb?

A doua zi făcu analize serioase. Pur și simplu acasă nu mai putea să se dezbrace. Pe ambele picioare erau înșirate chipurile tuturor vecinilor săi.

– Ai fost cu sorcova, încercă Jeff să zîmbească.

Mart nu mai avea chef de nimic. Dar asta e temporar, reflectă el. Parcă văd că acum îmi vine poftă să rup vreo două-trei gîtlejuri.

Jeff se dădu mai departe puțin.

– Pe Linda ai mai visat-o?

– Nu cred.

– Da' arată foarte bine, să știi, cercetă el figura de pe piept.

– Da? Arată foarte bine?! urlă Mart deodată. Dar acum? Ăă?! Ia zi!... Da' acum...

Și se tăie, se tăie din nou cu lama.

Sîngele se întindea ca o pată pe o peliculă veche. Tăieturile superficiale, pe piept și pe burtă, îi făcură rău lui Kirkson, care, deși doctor, nu prea era înnebunit după miros de sînge cald.

– Ești tîmpit, deschise el geamul. Poate îți iese ceva și pe instrument, să-l tai și pe el.

Mart încremeni. Simțise așa ceva în baie.

Repede, își desfăcu nasturii de la pantaloni.

– Uită-te tu, făcu ținînd ochii închiși.

– Păi mă uit dar nu reușesc să citesc.

– Să... ce?!

– Doamne, ce prost sunt!

– Scrie ceva? răcni Mart Senson.

Jeff se ridică uluit.

– U...S...A... Hm-hm-hm!... USA!

Acasă, Sonia îl primi ca acum trei ani.

– Mart, nici nu știi cît sunt de fericită! Jimmy, Jimmy cel Voinic e aici!

Asta da fericire! Cumnatul său se externase și probabil că avea să stea vreo săptămînă pe aici, să trăiască regește, să fie plimbat cu Mercedesul și hrănit la Royal-Club.

– Bine, vin și eu imediat.

– Ce ai la mînă? îl apucă ea.

– Au!

– Te doare?

– Mi-e frică să nu mă doară!...

Încuie ușa la baie. Își desfăcu bandajul și se uită ca un vrăjitor dement în propria sa palmă: de acolo îl privea la fel de zăpăcit un chip necunoscut adus de un minut la servici. Un minut în care ațipise.

– Mart?!... Pe ochii lui Cronos! E două noaptea!

– Ascultă-mă...

– S-a întîmplat ceva? păru să se alarmeze vocea de la celălalt capăt al firului.

– Jeff, mi-e frică să adorm...

– De ce?... Hai, bătrîne, un vecin în plus nu strică; sau o vecină... URSS nu mai există și oricum n-ar avea loc patru litere acolo... Alo, Mart, mă auzi? Ți-am promis că mîine mergem la noua mea clinică...

– Jeff, e cumnatul meu la mine.

– Și?

– La dracu! se enervă Mart, toată seara a călărit videoul!

– Și?! Zău că nu pricep!

– Tîmpitule! Ăsta e mort după filme de groază! A pus patru coșmaruri cu beregăți tăiate, canini de vampir și gheare de cîini-zburători! Turbez!

– Mart!

– Am încercat să nu mă uit, dar... Spune-mi, dacă mîine mă trezesc cu așa ceva: Cu așa ceva pe față?!

– Liniștește-te, Mart!

– Nu mai pot! Nu mai pot, Jeff... Și s-a mai întîmplat ceva... Acolo unde m-am tăiat... **astea** cresc!!

– Vin imediat.

Așa cum se înțeleseră, Jeff sună după cîteva minute și Mart răspunse din dormitor, trezind-o fără să vrea pe Sonia care, amețită, înțelese ceva despre o plecare imediată la Houston.

– Să-ți fac bagajul, sări ea. Cît timp stai?

– Nu trebuie!... Cred că o săptămînă. Scumpo, nu te alarma. Am mai fost plecat și altădată.

– Dar niciodată fără bagaj!

Îi înghesui acolo tot felul de lucruri.

O privea cum aleargă dezorientată de la baie la bucătărie și înapoi în dormitor...

– Lame de ras... Of, ți-am spus să-ți iei și tu o mașină electrică, ca toată lumea! periuța, cămăși...

Stătea pe marginea patului și o privea. Deodată îi veni să plîngă. De ce oare se întîmplau toate astea? Și de ce lui? Cunoștea o mie de oameni care fără îndoială meritau ceva și mai grav... Dar cît de grav era? Brusc avu o revelație. Pentru o clipă i se păru că n-o s-o mai vadă niciodată. Imaginea i se încurcă în minte. El o să o mai vadă, ea nu, cum era el odinioară, o să vadă un monstru care intră pe geam și o strînge de gît...

Îl luă în brațe.

– Mart, te iubesc.

– Și eu.

– Te-am visat, Mart, chicoti deodată cineva.

Săriră amîndoi. Era Jimmy cel Voinic.

– Și ce dacă, se enervă el. Ascultă, puiule, de ce nu faci nani? E aproape trei. Uriașul se legănă și căscă prelung.

– Pleci undeva? Cînd te întorci?

– Nu e treaba ta! se răsti Mart.

– Mart, dar n-a spus nimic rău, interveni Sonia, a spus doar că te-a visat.

Jimmy bătu în retragere.

– Nici măcar nu te-am visat acum.

– Dar cînd?

– Săptămîna trecută.

Soneria îi sperie de-a binelea.

– Parcă ai pleca în război, glumi Sonia.

Dar era neliniștită.

Jeff năvăli grăbit.

– 'Ai, domnule, mai repede. Dosarul 015?

– Ce-i ăla? întrebă Sonia în timp ce Mart se întoarse în biroul său dinspre balcon.

– Păi, pentru el mergem la Houston.

– Aha. De cînd lucrezi la Companie? îi oferi ea o cafea.

– Nu de mult.

Mart ar fi ațipit în mașină, dar automobilele care veneau din față îl orbeau mereu.

– Încearcă să nu te transformi acum în Frankestein! făcu Jeff. Ia pastila asta.

– Ascultă, Jeff, de ce te ocupi tu de mine?

– Ce întrebare! Sunt doctor!

– De ce ocupi tu numai de mine?!

– Ei, așa da... Păi, pur profesional; vînarea ta mi-ar putea aduce un Nobel...

Era un alt birou, unde Mart nu-l mai vizitase niciodată.

– Pentru că ești prost, îi explică acesta. N-ai observat exteriorul clădirii?

– Nu sînt pisică.

– Universitatea... unde ai învățat cinci ani!

– Aha...

Mart simțea că moare de somn.

– Unde mă așez?

– Deocamdată nicăieri. Vino încoace.

Trecură în altă cameră. Jeff aprinse

luminile. Era un laborator foarte vast.

– În afară de faptul că e vacanță, aripa asta e oricum închisă curioșilor, deoarece se construiește. E zona laboratoarelor care vor fi dotate cu aparatură de ultimă oră.

– Și tu ce dracu' cauți aici?

– Aici voi profesa eu. Am o catedră.

– Pot să jur că domnișoara... Cum o chema pe profesoara aia tinerică?

– Exact... E la fel de tinerică și acum numai că e decan...

– Aha... Cred că asta e canapeaua mea.

– Nu. Vino aici.

Îl așează pe un fel de scaun stomatologic.

– Să nu-mi spui că vrei să adorm cu sîrma asta în gură!

– Te jenează? manevră Jeff aparatele.

– Mă doare!

– Dar nu vei mai visa nimic.

Și, într-adevăr, nu mai visă nimic.

– Maaart! răcni Jeff Kirkson aproape trecînd prin ușă.

Mart Senson sări lăsîndu-și laringele în sîrma din gît. Se împletici căzînd înapoi în fotoliu.

– Uneori prevăd că am să te omor...

– Ia să vedem, ceva nou? Aici nu, aici nu... popoul! Perfect!

Era foarte vesel, ca și cum ar fi făcut cel puțin trei pași către domnul Nobel.

– La prima oră am fost la Companie.

– Cu rețetele și scutirile mele.

– Exact. Și am vorbit chiar cu marele tău director.

– Nu mă-nnebuni!

– Abia acum!... „Hm-hm! Doctore Kirkson... Îl apreciez mult pe domnul Senson. E unul din specialiștii noștri de excepție... Hm-hm! Ciudat, dar aș putea să jur că l-am visat de curînd!... Hm-hm"... Ce zici?!

– Hm-hm!

– Aseară mi-ai spus cam același lucru despre cumnatul tău.

Mart încercă să se relaxeze.

– Și acum, bomba! făcu Jeff. Cu cine am vorbit eu acum un sfert de oră, la telefon?

– Cu diavolul!

– Nu chiar.

– Cu Linda?!

– Exact.

Începu să se învîrtească în jurul uriașului fotoliu.

– Mă rog, e bine mersi, lucrează la același bar unde am găsit-o noi atunci... Acolo am și sunat-o.

– Dar de ce?

– Voiam să o întreb ceva. Însă nu a mai fost nevoie.

– Ți-a spus singură, bineînțeles.

– Ex...

– Exact! Dar ce?

– Te-a visat de curînd, într-o noapte.

Mart își băgă la loc sîrma în gură.

Aproape două ore Jeff îi cercetă excrescențele tăiate. Deveniseră într-adevăr niște excrescențe, purpurii și netede, gata parcă să înmugurească.

– Nu trebuie să te neliniștești, îi spuse el, cercetîndu-i spatele. Nu cresc numai cele tăiate, cresc și celelalte.

– M-ai liniștit, făcu Mart.

– P-ăsta zici că nu-l cunoști? Desfă bine palma!

– Nu l-am văzut în viața mea... Jeff, ce-i cu tine?!

Acesta se albise și tremurînd, luă loc.

– Cred că ai să înnebunești înaintea mea, consideră Mart.

Jeff făcu un semn nedeslușit.

– Vorbește odată!

– În... În palma ta... ești chiar tu...!

Mart nu se albi, nu leșină, nu înnebuni. Într-adevăr era imaginea lui. Ceea ce îl calmase dintr-o dată era explicația subită pentru ce nu se recunoscuse: era el, însă mult mai bătrîn, douăzeci, poate încă treizeci de ani. Și arăta bine.

– Înseamnă că am să trăiesc, nebunule, am să trăiesc!

Nebunul îl privi prostit.

– Doar nu te-ai gîndit la altceva. Firește că ai să trăiești. Întrebarea este dacă voi reuși și eu...

– Da, doamnă Senson. Nu, doamnă Senson. Da. La revedere.

Directorul Companiei închise telefonul.

– Jeff, încercă ea să se stăpînească, ce se întîmplă?

– Sonia?! se ridică doctorul descumpănit.

– Am telefonat azi la Companie. Nu știu nimic despre Houston. Mart e internat.

– Rău ai făcut! începu Jeff. Era strict secret. De-aia te-au mințit Acuma precis s-au supărat.

– Dar dacă vor afla că Mart a uitat acasă dosarul 0152?

– I-ai umblat în birou? strigă doctorul.

– În primul rînd.

– Sonia, tu vrei să fim dați afară de acolo?

– Jeff, tu nu poți fi dat afară de acolo.

În birou se lăsă tăcerea. Părea că intrase în anticamera goală.

Doctorul oftă.

– Îți voi povesti. Dar s-ar putea să nu mă crezi.

– Dacă asta va fi de necrezut, voi crede, fii sigur.

Universitatea se reconstruia și pe dinafară nu numai pe dinăuntru. Jeff se legitimă de vreo două-trei ori apoi, însoțit de femeia în pelerină cu glugă, pătrunse în împărăția sa.

– De fapt, nu mi se pare nimic fantastic, spunea ea în timp ce străbăteau culoarele fastuoase de la subsol.

– Nici nu e. Important este ca noi să nu ne speriem. Oprește-te, aici trebuie să decodific poarta.

– Știi de ce am început... Azi noapte l-am visat pe Mart.

Jeff sări înapoi ca electrocutat.

– Cum?!

– Ce te sperii? L-am visat.

– Și... ce făcea?

– Nu mai știu. Dar știu că m-am gîndit mult la el și doream ca și el să mă viseze.

– Doamne ferește! Ar fi tot ce ne-ar mai lipsi, bombăni el în șoaptă.

– Ce-ai spus?

– Asta e ușa.

– Chestia asta de plumb?

– Se deschide mai greu. Deci: primul cod...

– Dincolo e el?

– Da. Dar nimic nu e fantastic, ține minte, Sonia. Important e să nu ne speriem.

– Cum aș putea să fac așa ceva?! Închipuie-ți ce ar simți!

Jeff împinse ușa.

– Important e să nu ne spe-ri-em...

Încremenise.

Sonia îl dădu la o parte. Apoi scoase un țipăt și căzu la pămînt.

În fața sa, propriul ei chip, schimonosit, mărit, înfricoșător, se mișca încet. Jeff luă de jos un ghem de păr.

Cu mîinile la urechi, ca în fața unei orchestre dezlănțuite, Mart Senson se legăna, încercînd să se întoarcă. Tot părul îi căzuse și pielea albă de pe partea dinapoi a craniului se umflase și crăpase, se întărise și se dilatase luînd chipul Soniei, ultimul său vis.

Doctorul o tîrî de acolo apoi închise ușa în urma sa.

Cînd se întoarse, Mart dormea. Scormonise în geanta pe care o adusese Sonia și care îi căzuse înăuntru; mîncarea îi plăcuse pesemne, dar o întinsese cam peste tot. Deodată se cutremură: înțelese de ce devenise atît de neîndemînatic spărgînd un borcan și nereușind să desfacă altul. Fiecare deget purta amprenta unui chip micuț și ticălos, din care Jeff nu recunoscu nici unul.

Se apropie de monitor, verifică două casete și le derulă rapid. Conțineau desigur filmul ultimelor șase ore și avea să vadă pe îndelete cum se metamorfozase în carne vie ultimul vis.

– Premiul Nobel, nu știu... dar Oscarul sigur...

Vocea părea numai că vine dinspre Mart... Era foarte obosit și avea cearcăne mari. Cînd îi văzu ochii, Jeff simți cum inima i-o ia razna. Pupila stîngă avea cristalinul exacerbat, sculptat în forma unui chip prea bine cunoscut.

– Mart! Mart, mă auzi?

– Da, șopti omul.

– Ai umblat în sertare?

– Am găsit o poză, da... Bunica ta?

Jeff înghiți în sec.

– E moartă de cincizeci de ani.

– Dar mie mi se pare frumoasă.

– A murit tînără, la scurt timp după nașterea tatălui meu: avea optisprezece ani.

Mart își puse o mînă pe gît. Acolo pielea i se umflase ca și cum ar fi avut un șarpe înăuntru, încolăcit pe gît.

– Vezi... Ea va avea mereu optisprezece ani... Ca un ceas oprit care arată ora exactă în fiecare zi.

Respiră șuierat, de parcă alerga pe tărîmuri neștiute.

– Nu e așa că a mușcat-o o viperă?

– O viperă, da.

– Mi-a spus.

– Dar n-avea cum! țipă Jeff. E moartă, nu înțelegi?

– Chiar tu ai zis că fiecare imagine de pe mine nu poate fi decît efectul unui vis reciproc.

Era din ce în ce mai nervos, mai speriat.

– Nu mă întrebi de Sonia? încercă doctorul să schimbe subiectul.

– Sonia?

– A fost aici... Soția ta...

– Știu că e soția mea, ticălosule, gemu Mart abia auzit. Am simțit-o, m-am simțit groaznic cînd a leșinat... Știi că nu stăteam intenționat cu spatele? Pe măsură ce ea se apropia ceva în mine, aici, mă atrăgea spre ușă...Aici...e chipul ei, nu?...

Jeff schimbă casetele cu altele noi.

– Cu ochiul ăsta o văd continuu pe bunica ta. Mă bucur că cel puțin e o imagine plăcută... Crezi că mai am mult de trăit?

– Mart, ce vorbe sînt astea? îngăimă doctorul. Știi bine că viața ta nu e în pericol!

Fața plină de semne și figuri neînțelese, păru să zîmbească trist.

– Dar a ei este.

– A cui?!?

– Jenna Ellie Kirkson. Bunica ta.

– Dumnezeule, Mart, de unde naiba știi cum o cheamă?

– Ți-am mai zis. Am visat-o adineauri... Dar e ceva deosebit de alte vise. Parcă și acum e aici. Îmi spune să omor șarpele, să nu o abandonez...

Din ochiul său strălucitor curgeau lacrimi enorme.

– Mi-e milă de ea.

Jeff se sprijini de perete.

– Eu oricum o să mor, vorbea Mart.

– Cum o să mori, Mart, prietene, nu vorbi așa, chipul tău mai bătrîn, din viitor, ți-a dat de știre că vei ajunge pînă acolo...

Încet, Mart Senson ridică palma. Carnea se umflase și plesnise, prin gura chipului de acolo curgea un puroi oribil...

– Mă bucur că voi muri, Jeff. Dar îmi pare rău fiindcă... am mai avut un vis.

– Unde e chipul lui?

– Aici.

Era de așteptat. Cealaltă mînă, cu palma neatinsă, un loc propice generării.

– Să vedem.

– Nu, Jeff.

– Trebuie să văd.

Mart încercă să se ridice. Nu reuși. Era terminat.

– Nu înțelegi, trebuie să văd, se enervă doctorul, toată tărășenia asta poate deveni de o importanță mondială!

– Jeff, încercă muribundul cu ultima picătură de voință.

– Mart, desfă mîna! îi porunci Jeff Kirkson. Mart, înțelege! Ești singurul exemplar din lume, poate din Univers, în care se amestecă gîndurile și carnea, la niveluri fantastice, incontrolabile...

Renunță să încerce astfel. Comandă aparatele. Scaunul începu să se strîngă, imobilizîndu-și prada, și un fel de clești prinseră mîna. Dar ea nu vroia să se deschidă.

– Îți voi face o injecție...

O voce îndepărată venea dinspre Mart.

– Nu...nu fă asta...Dacă îmi iei voința nu îl voi mai putea stăpîni...

– Pe cine? Pe cine? răcni Jeff. Ce ai acolo, idiotule, ce ai în palmă? Al cui chip e?... Vreau să-l văd, **trebuie** să-l văd, îți ordon, îți porunesc, te voi ucide dacă va fi nevoie!...

Sedativul își făcuse efectul.

Și, ușor, prea ușor, palma se deschise.

Și doctorul se uită acolo.

Și înnebuni.

Căci palma se deschise și-l prinse brusc de gît cu gheareale ei.

Uitase. Uitase că în ultima noapte, obsedat de atîtea gînduri, în sfîrșit și desigur fără să vrea, îl visase. Pe Mart.

Propriul său chip, monstruos se hrănea acum din gîtul său.

Moale, ca o cîrpă, supt, supt de viață, căzu pe podea.

Scaunul se autodecuplă și Mart Senson se ridică în toată măreția sa înfricoșătoare.

Abia acum, după ce voința sa asupra propriei sale voințe, dispăruse, abia acum începea coșmarul.

Oriunde va fi dus, îngropat sau tăiat în bucăți mici-mici, ars, pulverizat, oriunde și orice i s-ar face, abia acum el va începe. Și toți ce-i care-l vor visa vor fi visați de el.

Atenție!!! Nu-l visați pe Mart!

Nu-l visați!...

...Pe Mart, pe Mart, Mart, Mart...

BRIAN W. ALDISS

NOAPTEA ÎN CARE A AVUT LOC MAREA SCURGERE DE T.I.M.P.

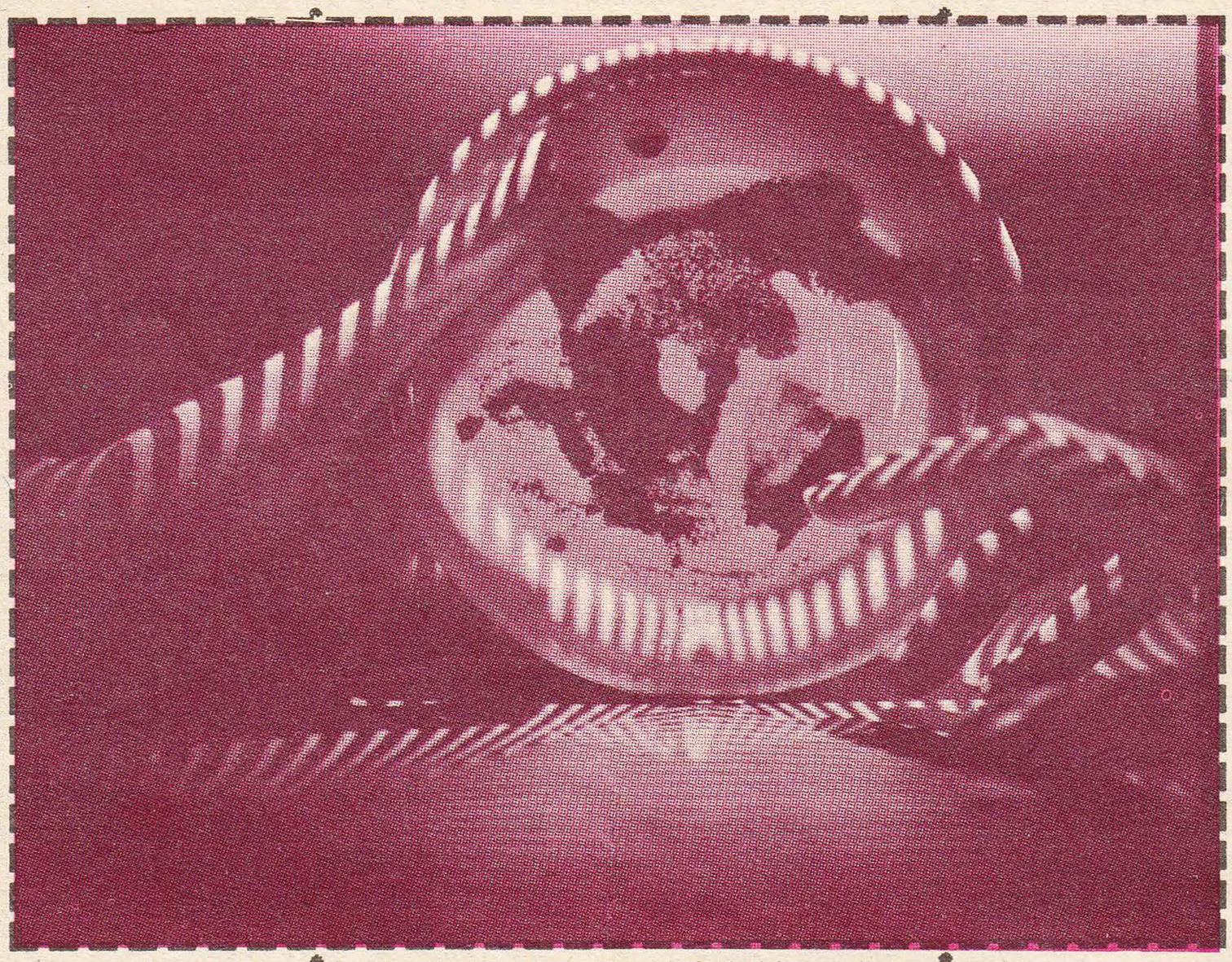

Dentistul o conduse zîmbind către uşă, formînd în trecere numărul de apel al unui taxi. Pe cînd ieşeau, taxiul tocmai cobora pe balcon.

Era un vehicul condus manual, destul de demodat pentru a putea fi considerat şic. În vreme ce urca, Fifi Fevertrees îi zîmbi pilotului cu multă căldură.

– Serviciu extra-urban, spuse ea. Satul Rouseville, dincolo de drumul Z4.

– Locuiţi deci în provincie? spuse şoferul de taxi, ridicîndu-se către albastrul factice al cerului şi pilotînd ca un nebun, cu un singur picior.

– Îmi place mult provincia, replică Fifi ca şi cum ar fi vrut să se dezvinovăţească. (Apoi ezită şi îşi spuse că-şi poate permite să se laude:) De altfel, este mult mai plăcut acum, de cînd ajung pînă acolo conductele cu gaz temporal. Am fost conectaţi... Lucrările ar trebui să fie terminate cînd ajung acum acasă.

Şoferul ridică din umeri.

– Probabil că în provincie, asta trebuie să coste o groază.

– Trei payts unitatea de bază.

Şoferul fluieră admirativ.

Ea vroia să-i mai vorbească, să-i împărtăşească bucuria şi încîntarea sa, să-i spună cît de rău îi pare că tatăl său nu mai este încă în viaţă pentru a cunoaşte bucuria de a fi conectat la timp. Dar îi era greu să vorbească cu degetul mare în gură şi în vreme ce se privea în oglinda de la încheietura mîinii, încercînd să vadă ce i-a făcut dentistul.

Făcuse treabă bună. Micuţul dinte sidefiu începuse deja să crească în gingia roz. Fifi îşi spuse că avea o gură foarte sexi, aşa cum tot îi repeta Tracey. Şi dentistul îi scosese dintele vechi tot cu ajutorul gazului temporal. Atît de simplu! Inspirase o dată, şi se trezise alaltăieri, retrăind un moment plăcut, cînd îşi luase cafeaua în compania lui Peggy Hackenson, fără să se gîndească nici măcar la cea mai mică durere. Gazul temporal era ultima modă. Îşi simţea inima bătîndu-i mai tare la gîndul că-l vor avea acasă, la dispoziţia lor.

Taxiul-sferă se înălţă şi ieşi de sub cupola uriaşă ce acoperea oraşul printr-unul din hublourile larg deschise. Lăsîndu-l în urmă, pe Fifi o încercă o părere de rău trecătoare. oraşele erau atît de plăcute acum încît nimeni nu-şi dorea să locuiască în altă parte. Şi apoi în afara lor totul era de două ori mai scump, totuşi, din fericire, guvernul acorda o alocaţie pentru condiţii dificile de viaţă tuturor celor care, întocmai familiei Fevertrees, erau obligaţi să locuiască în provincie.

După două sau trei minute, pierdură din altitudine, apropiindu-se de sol. Fifi arătă care este ferma lor de produse lactate şi şoferul se aşeză cu multă grijă pe balconul de aterizare după care întinse laba pentru a primi o sumă exorbitantă de kilopayts. Numai după ce şi-a primit banii, se aplecă şi deschise cu piciorul portiera pentru Fifi. Erau al nabii de neîncrezători taximetriştii ăştia cimpanzei.

Dar de îndată ce alergă pe scară, uită de el. Era ziua cea mare! Constructorii avuseseră nevoie de două luni pentru instalarea cronoschimbătorului central – două săptămîni în plus faţă de ce fusese prevăzut – iar în tot timpul acesta casa fusese un adevărat haos, cu muncitori tîrînd cabluri şi fire prin toate camerele. Dar acum era din nou ordine. Aproape că dansa pe trepte în nerăbdarea sa de a ajunge la soţul ei.

Tracey Fevertrees era la bucătărie şi discuta cu constructorul. Cînd soţia sa îşi făcu apariţia, el se întoarse spre ea şi o luă de mînă, cu zîmbetul său care pentru ea nu era decît un zîmbet liniştitor, dar care împiedica să doarmă multe fete din Rouseville. Cu toate acestea şarmul lui nu egala frumuseţea lui Fifi din clipele în care era surescitată, aşa cum era cazul de faţă.

– Merge? întrebă ea cu aviditate.

– Mai e doar o mică hibă ce s-a ivit în ultima clipă, răspunse fără tragere de inimă domnul Archibald Smith.

– Dar tot timpul sînt mici probleme! Au fost cel puţin cincisprezece hibe în opt zile, domnule Smith! Acum ce mai e?

– Aici, la dumneavoastră, n-ar trebui să vă pună probleme. Doar că a trebuit, aşa cum bine ştiţi, să instalăm o mulţime de conducte pentru a putea ajunge de la uzina principală din Rouseville pînă aici, şi avem mici necazuri cu menţinerea presiunii. S-ar părea că există, chiar în uzină, o scurgere pe care nu reuşim s-o localizăm. Dar dumneavoastră nu aveţi de ce să vă neliniştiţi.

– Am făcut nişte testări, îi spuse Tracey soţiei sale, şi totul pare să meargă perfect. Vino, hai să-ţi arăt!

Dădură mîna cu domnul Smith, care părea să fie cuprins de neplăcere la ideea de a pleca din locul în care muncise. Dar în cele din urmă plecă, promiţînd însă că va reveni dis-de-dimineaţă pentru a-şi lua ultimele ustensile, şi Tracey şi Fifi au fost liberi să se amuze cu noua lor jucărie.

Printre toate componentele bucătăriei, cronotabloul de-abia se remarca. Situat alături de unitatea nucleară, era o consolă discretă, cu cîteva zeci de cadrane mici şi de două ori mai multe manete.

El îi arătă cum fusese reglată presiunea temporală: joasă pentru culoare şi birouri, mai ridicată în camere, variabilă pentru camera de zi. Ea se înghesui în soţul său, torcînd ca o pisică.

– Eşti mulţumit, nu-i aşa, dragul meu?

– Mă gîndesc la toate facturile pe care le avem de plătit. Şi la cele ce vor mai veni... trei payts unitatea de bază! Îngrozitor! exclamă el. (Apoi, văzînd că ea părea dezamăgită, adăugă:) Dar sînt încîntat, iubita mea, bineînţeles. Ştii bine asta.

Trecură prin toată casa, aparatele fiind puse

în funcțiune. În bucătărie, aleseră o dimineață recentă. Plutiră în trecut, pentru a se întoarce la acea oră a dimineții care era preferata lui Fifi, atunci cînd micul dejun tocmai se sfîrșise iar ea elabora în minte meniul pentru masa de prînz, urmînd mai apoi să-l programeze din consolă. Fifi și Tracey aleseseră o dimineață în care ea fusese deosebit de fericită; au fost învăluiți de sentimentele acelor clipe.

– Minunat! Delicios! Pot face orice, îți pot pregăti tot ce dorești!

Se sărutară și fugiră pe coridor strigînd:

– Nu-i minunată știința?

Dintr-o dată rămaseră nemișcați iar Fifi exclamă:

– O, nu!

Coridorul era în perfectă ordine, perdelele cu luciri metalice erau la locul lor, lipite de cele două ferestre pentru a controla cantitatea de lumină care pătrundea în interior și pentru a înmagazina surplusul pentru zilele întunecoase, covorul rulant perfect curățat îl ducea fără zdruncinături, lemnăria era netedă și călduță atunci cînd o atingeai. Fuseseră crono-controlați la ora trei după amiaza a lunii precedente, o oră liniștită... excepție făcînd doar faptul că în acel moment constructorii erau la muncă.

– Dragul meu, or să distrugă covorul! Și sînt sigură că nu vor putea pune lemnăria la loc! Tracey, te rog, uită-te! Au scos din funcțiune perdelele, și Smith promisese să nu se atingă de ele!

Se lipi de el.

– Draga mea, totul este în ordine, totul e-n regulă, te asigur.

– Dar nu e așa, ce naiba! Este îngrozitor! Uită-te la mizerabilele astea de țevi temporale împrăștiate peste tot, și toate cablurile astea băgate prin toate colțurile! Și ne-au stricat frumosul nostru tavan absorbant ... uită-te la praful ăsta care se așează peste tot!

– Draga mea, este vorba de efectul-temporal!

Dar trebui să recunoască faptul că nu vedea coridorul – în perfectă ordine – pe care-l priveau ochii săi; ca și Fifi, era cuprins de emoțiile sale de luna trecută, din clipele în care văzuse culoarul în mîinile lui Smith și ale muncitorilor lui îngrozitori.

Ajunseră la capătul coridorului și se năpustiră în cameră, și în același timp, într-o altă zonă temporală. Fifi se întoarse spre el și gemu:

– Dumnezeule, Tracey! Presiunea temporală! Cred că va trebui să reglăm altfel coridorul, ce zici?

– Bineînțeles, îl vom regla pentru anul trecut, într-o frumoasă după-amiază de vară, dacă vrei. „Dumneavoastră alegeți, noi vă aducem". Aceasta este deviza R.C.T.-ului. Dar lăsînd asta de-o parte, ce spui de timpul de aici?

Ea contemplă camera, apoi dădu din gene și murmură:

– Mmmmm, s-ar zice că-i tare relaxant.

– Ora două dimineața, îngerașule, începutul primăverii, și în toată zona toată lumea doarme pe rupte. Acum nu riscăm să suferim de insomnie!

Ea se apropie de soțul său, se lipi de el și-și

ridică spre el ochii.

– Nu crezi că ora 11 noaptea ar fi o oră mai... ei bine... mai de cameră?

– Știi că prefer canapeaua pentru genul ăsta de lucruri, inimioară. Așează-te puțin lîngă mine și să vedem ce părere ai de camera de zi.

Camera de zi se găsea la etajul inferior, și numai două nivele, garajul și lăptăria, o despărțeau de sol. Era o cameră frumoasă și spațioasă, cu o canapea superbă în mijlocul ei și cu ferestre înalte ce se deschideau către o priveliște plăcută și către îndepărtata cupolă a orașului.

Se așezară pe acest divan voluptuos și, asociațiile de idei fiind ceea ce erau, începură să se mîngîie. După un timp oarecare, Tracey căută pe podea și smulse o telecomandă manuală ce fusese conectată în perete.

– De aici, putem controla timpul pe care-l dorim, Fifi, fără să ne mai deplasăm! Spune-mi clipa pe care ți-o dorești, și ne vom întoarce la ea.

– Dacă te gîndești și tu la ceea ce mă gîndesc eu, am face bine să nu ne întoarcem mai mult de zece luni, pentru că înainte nu eram căsătoriți încă.

– Haide, haide, doamnă Fevertrees, o să devenim rușinoși? Înainte de căsătoria noastră nu-ți făceai atîtea griji!

– Ba da, îmi făceam! Dar poate mai multe griji îmi făceam după, decît pe moment, cînd mă lăsam puțin purtată de evenimente.

El îi mîngîie cu tandrețe părul atît de frumos.

– Vrei să-ți spun ce-aș vrea să încerc, odată? Să mă întorc la timpul cînd tu aveai doisprezece ani. Trebuie să fi fost o fetiță foarte sexi și aș vrea tare mult să mă conving. Ce zici de asta?

Ea tocmai vroia să protesteze dar imaginația o împiedică.

– Am putea să ne întoarcem în fragedă copilărie!

– Bravo! Știi că am un mic complex Lolita...

– Tracey! Trebuie să fim prudenți, dacă nu, în agitația noastră riscăm să depășim ziua propriei nașteri și să ne trezim protoplasme sau mai știu eu ce!

– Draga mea, citești prea multe broșurici! Cînd vom obține îndeajuns de multă presiune pentru a ne depăși data propriei nașteri, vom pătrunde doar în conștiința celor mai apropiați predecesori de același sex, tu în a mamei tale, eu în a tatălui meu, și apoi ale bunicilor noastre și ale bunicilor noștri. Nu cred că presiunea temporală a uzinei din Rouseville să ne permită să mergem mai mult înapoi.

Apoi conversația lăsă loc altor jocuri, pînă în clipa în care Fifi murmură cu o voce gînditoare:

– Ce invenție cerească, timpul! Știi? Chiar și atunci cînd vom fi bătrîni și cenușii și infirmi, vom putea să ne întoarcem să ne amuzăm, să ne regăsim tinerețea. Ne vom potrivi întoarcerea la exact această clipă, vrei?

– Mmmm-mm, spuse el.

Sentimentul acesta era împărtășit de tot universul.

În seara aceea au avut la cină un homar sintetic enorm. Dar Fifi, atît de agitată de faptul că avea în sfîrșit cronoschimbătorul codificase o compoziție puțin incorectă – ea se jură că exista o greșeală de tipar în cartea de bucate pe care o programase în ordinatorul de bucătărie – astfel încît meniul nu era foarte reușit. Așa că reglară timpul pentru ziua, de acum doi ani, cînd mîncaseră cel mai bun homar din întreaga lor viață, la puțin timp după ce se cunoscuseră. Gustul pe care și-l reamintiră făcu să dispară dezamăgirea provocată de cel actual.

În timp ce luau masa, presiunea temporală se opri.

Nu se auzi nici un sunet. La exterior totul era la fel. Dar în mințile lor, se simțeau purtați ca de un vîrtej, de la o zi la alta, întocmai unor frunze moarte pe care vîntul le poartă peste cîmp. Se perindară mai multe clipe în care luaseră masa, homarul provocîndu-le greață atunci cînd au avut impresia că mănîncă, pe rînd, curcan, brînză, vînat, șarlote cu rom, budincă, înghețată de vanilie și fulgi de ovăz. Preț de mai multe minute demente, rămaseră așezați la masă, împietriți, în vreme ce sute de gusturi diferite li se perindau peste papilele gustative. Tracey sări în picioare scoțînd un răcnet și se repezi să întrerupă fluxul temporal de la contorul din apropierea ușii.

– S-a stricat ceva! blestemă el. Imbecilul ăsta de Smith! O să-l sun imediat! O să-l omor!

Dar cînd fața lui Smith apăru la suprafață în video-cisternă, aceasta era mai impasibilă ca niciodată.

– Nu este vina mea, domnule Fevertrees. De fapt, tocmai m-a sunat unul din oamenii mei ca să mă anunțe că sînt probleme la uzina temporală din Rouseville, chiar acolo unde conducta dumneavoastră se branșează la conducta principală. Gazul temporal se scurge pe undeva. V-am spus chiar azi dimineață că au niște mici probleme acolo. Vă sfătuiesc să vă duceți să vă culcați, domnule Fevertrees. Duceți-vă să vă culcați, iar mîine dimineață totul va fi în mod sigur reparat.

– Să ne culcăm! Cum îndrăznește să ne spună să ne ducem să ne culcăm! se răsti Fifi. Ce sugestie imorală! Omul ăsta ne ascunde ceva. Pariez că a conectat greșit șmecheriile lui și încearcă s-o scalde cu povestea asta cu scurgerea la uzină!

– Ne este ușor să verificăm. Haide, vom vedea care este situația.

Luară ascensorul pentru a coborî la parter și acolo urcară în vehiculul lor terestru. Oamenii din orașe își băteau joc de aceste hovercrafturi cu roți, care aminteau în mod curios de automobilele Antichității, dar nu era nici o îndoială că ele erau indispensabile în afara cupolelor, acolo unde nu exista sistem public de transport gratuit.

Porțile se deschiseră și ieșiră rulînd, apoi decolînd aproape imediat pentru a pluti la cincizeci de centimetri de sol. Rouseville se găsea situată pe o micuță colină iar uzina se afla de partea cealaltă. Dar cînd tocmai începuseră să zărească primele case, se produse un incident bizar.

Peste tot domnea calmul și cu toate acestea vehiculul terestru începu să se zguduie îngrozitor. Fifi se trezi aruncată în toate părțile și o clipă mai tîrziu vehiculul se opri într-un tufiș. Tracey sări jos spunînd:

– Fir-ar să fie, sînt grele rău chestiile astea. Într-o zi o să trebuiască să învăț să le conduc.

– Nu mă ajuți să ies de aici, Tracey?

– Haida-de, sînt prea mare să mă joc cu fetițele.

– Dar trebuie să mă ajuți! Mi-am pierdut păpușa!

– Nici măcar n-ai avut vreo păpușă.

Știi ce? La naiba!

El fugi peste cîmp și ea fu nevoită să-l urmeze, strigîndu-l. Era într-adevăr foarte greu, cu un creier de copil, să controlezi corpul greu și neîndemînatic al unui adult.

Își regăsi soțul, așezat în mijlocul drumului spre Rouseville, dînd din mîini și din picioare. Văzînd-o, izbuni în rîs:

– Tracy poate merge cu picioruşele sale!

După cîteva minute reușiră să plece din nou, pe jos: era destul de dureros pentru Fifi a cărei mamă șchiopătase la bătrînețe. Împreună, se tîrîră cu greutate, doi tineri ce se mișcau ca doi bătrîni. Cînd pătrunseră în micuțul sat fără cupolă dădură pe străzi peste majoritatea locuitorilor, care exemplificau caracteristicile întregului spectru al vîrstelor omenești, de la gîngurelile bebelușilor pînă la vorbele fără șir ale senilității. În mod evident, la uzină se produsese un accident grav.

După zece minute și cîteva generații, ajunseră în fața grilajului. Smith era acolo, chiar sub panoul imens al Regiei Centrale a Timpului. Nu l-au recunoscut; purta o mască de gaz temporal care scuipa momente trecute.

– Mă așteptam să vă văd! exclamă el. Nu m-ați crezut, ai? Ei bine, vă sfătuiesc să mă însoțiți, și veți vedea singuri. Scurgerea s-a transformat în gheizer, robinetele n-au rezistat presiunii și au cedat. Cred că înainte de a putea măcar să începem reparațiile va trebui să evacuăm toată regiunea. Cînd el tocmai îi lăsa să treacă prin deschizătura din grilaj, Tracey spuse:

– Sper că nu este un sabotaj al bolșevicilor!

– Bolșe... cum?

– Bolșevicilor. Mîna rușilor. Presupun că uzina este secretă?

Smith se uită la el, complet zăpăcit.

– Nu vă simțiți bine, domnule Fevertrees? Rusia are gazul temporal de tot atît timp de cînd îl avem și noi. N-ați fost anul trecut, în călătorie de nuntă, la Odessa?

– Închipuiți-vă că anul trecut eram în războiul din Coreea.

– Din Coreea?

Cu un urlet puternic de sirenă, o formă neagră deasupra căreia clipeau intermitent faruri roșii, ateriză în curtea uzinei. Era o mașină de pompieri, din oraș, condusă de un robot, echipajul său uman sărind din ea, în mijlocul celei mai nebunești zăpăceli, mai înainte ca cei răspunzători de acest lucru să le poată pune la dispoziție măști antigaz temporal, astfel încît un tînăr se întinse pe jos plîngînd că trebuie să i se schimbe scutecele. Dar pompierii nu aveau de stins nici un incendiu, aici nu era uzina și satul, suflînd în cele patru zări, purtînd pe răsuflarea sa ce ucidea moliile, generații inimaginabile și uitate.

– Haideți să mergem să vedem ce se întîmplă, spuse Smith. Decît să stăm aici fără să facem nimic, la fel de bine am putea merge acasă să bem ceva.

– Sînteți un tînăr fără pic de minte, dacă gîndiți ceea ce cred eu, spuse Fifi, cu o voce aspră de doamnă în vîrstă. Cea mai mare parte a alcoolului pe care-l găsești astăzi este contrafăcut și impropriu consumării... și orice-ar fi, eu consider că trebuie să-l sprijinim pe Președintele nostru în încercarea sa lăudabilă de a pune capăt alcoolismului, nu-i așa, Tracey dragule?

Dar Tracey era pierdut în ciudate amintiri aberante, și pe deasupra mai fluiera și "La Paloma".

Clătinîndu-se, îl urmară pe Smith în clădire, acolo fiind interpelați de doi polițiști. În clipa aceea, apăru un bărbat grăsuț într-un costum sobru, care se adresă unuia dintre polițiști, vorbindu-i prin masca de gaz. Smith îl strigă și se îmbrățișară ca niște frați. Ceea ce și erau de fapt. Clayball Smith îi conduse în uzină, luînd-o în mod galant pe Fifi de braț, ceea ce, pentru a dezvălui drama sa personală, era tot ce obținuse vreodată de la o fată frumoasă.

- N-ar fi trebuit să fim prezentați în mod corect acestui domn, Tracey? îi șușoti Fiti soțului său.

– Ridicol, draga mea. Trebuie să uităm de etichetă atunci cînd pătrundem într-unul din aceste temple ale industriei.

În vreme ce vorbea, Tracey părea să mîngîie niște favoriți imaginari.

În uzina temporală domnea haosul. Acum se putea constata amploarea dezastrului. Niște lucrători scoteau la suprafață, din excavația unde se produsese explozia temporală, primii mineri; unul dintre acești nefericiți înjura fără tragere de inimă și îl făcea responsabil de această îngrozitoare dramă pe regele George al III-lea.

Întreaga industrie temporală era încă în formare. Numai cu zece ani în urmă, primul dintre subterestri, făcînd cercetări mult sub scoarța terestră, descoperise pungile de timp. Această noutate provoca încă mirarea tuturor, iar cercetările erau relativ la început.

Dar marile trusturi puseseră mîna pe afacere, și cu generozitatea lor obișnuită, avuseseră grijă ca toată lumea care plătea un preț gras, să aibă partea ei de timp. În prezent, în industria temporală era investit mai mult capital decît în oricare altă industrie din întreaga lume. Chiar și într-un sătuc, cum era Rouseville, uzina valora milioane. Și iată că aceasta căzuse în pană.

– Este teribil de periculos, spuse Clayball. Nu trebuie să rămînem aici.

Acesta urla în masca sa de gaz pentru a se putea face auzit. Zgomotul era asurzitor, mai ales de cînd un ziarist de lîngă ei își începuse reportajul către națiune.

Răspunzînd unei întrebări pusă de fratele său, Clayball strigă:

– Nu, este mai mult decît o scurgere la conducta principală. Asta e ce-am transmis noi pentru a calma spiritele. Băieții noștri grozavi, acolo în groapă, au găsit o nouă pungă de timp, un filon considerabil care se răspîndește peste

tot. Este imposibil de astupat! Mai înainte ca noi să ne dăm seama ce nu-i în regulă, jumătate din oamenii noştri se întorseseră la cucerirea Normandiei.

Cu un gest teatral le arătă solul pavat.

Fifi nu înţelegea absolut nimic din tot ceea ce spunea el. De cînd plecase din Plymouth, rătăcea, şi nu numai la figurat. Era şi-aşa destul de neplăcut să fii soţie de pribeag, iar această Lume Nouă nu-i plăcea de loc. Acum era incapabilă să înţeleagă cum energiile imense ale tehnologiei moderne puteau da peste cap întregul timp al unei planete.

În starea actuală, ea nu putea şti că iluziile gheizerului temporal se răspîndeau deja pe tot continentul. Aproape toţi sateliţii de comunicaţii care se roteau în jurul lumii, difuzau reportaje, mai mult sau mai puţin exacte, de la locul catastrofei, legate de evenimentele pe care aceasta le provoca, în vreme ce ascultătorii stupefiaţi se scufundau, dintr-o generaţie într-alta, asemenea unor oameni prinşi între nămeţi fără fund.

Din aceste depozite provenea timpul pe care sistemul de canalizare îl furniza milioanelor şi milioanelor de cămine din lumea întreagă. Unii experţi calculaseră deja că la actualul nivel de consum, toate filoanele temporale vor fi epuizate în două sute de ani. Din fericire alţi experţi lucrau deja pentru punerea la punct a unui timp sintetic. Luna trecută micul grup de cercetători de la Time Pen Inc. din Ink. Penn., anunţase izolarea unei molecule mai lente cu două minute faţă de toate celelalte molecule cunoscute de savanţi, şi sperau ca în curînd să poată izola şi alte molecule.

O ambulanţă se opri derapînd, urmată imediat de o alta. Archibald Smith vru să-l dea la o parte pe Tracey care se găsea în drumul lor.

– Hei, ţărănoiule! Jos mîinile! strigă Tracey încercînd să scoată din teacă o sabie imaginară.

Între timp, infirmierii săreau deja din vehiculele lor, iar poliţia evacua sectorul.

– Îi vor scoate la suprafaţă pe curajoşii noştri terranauţi! urlă Clayball.

Gălăgia era atît de mare încît de-abia putea fi auzit. Peste tot erau oameni cu măşti, şi ici-colo se zărea silueta zveltă a cîte unei infirmiere mascate. Erau aduse provizii de oxigen şi de supă, erau instalate proiectoare îndreptate către deschizătura pătrată a tunelului de inspecţie. Oamenii în combinezoane galbene coborau în groapă, comunicînd între ei prin radiouri-brăţară. Dispărură. Timp de cîteva clipe, o tăcere respectuoasă se lăsă peste clădiri şi păru să se transmită şi mulţimii neliniştite de afară.

Aceste clipe se prelungiră, deveniră minute şi cacofonia reîncepu. Sosiră alţi bărbaţi cu feţe întunecate şi comentatorii fură împinşi mai departe, în afara zonei.

– Dulce prieten, pe răsuflarea lui Dumnezeu,

eu am mare dorinţă ca noi să plecăm de aici! murmură Fifi, strîngîndu-şi cu o mînă tremurătoare mantia în jurul gîtului. În locurile acestea, a mea neplăcere este mare!

În sfîrşit, în jurul gropii se observă o activitate febrilă. Oameni plini de transpiraţie urcară pe frînghii. A fost ridicat primul terranaut, îmbrăcat în uniforma neagră a funcţiei sale. Capul i se clătina, masca îi fusese smulsă, dar el lupta cu curaj pentru a-şi recăpăta cunoştinţa. Peste buzele sale golite de sînge trecu chiar umbra unui zîmbet şi îşi mişcă mîna către camerele de luat vederi. Din rîndurile persoanelor prezente se ridicară ovaţii.

Aparţinea acelei rase de oameni neînfricaţi ce se scufundau în oceanele necunoscute de gaz temporal, situate sub scoarţa terestră, şi care-şi riscau viaţa pentru a aduce din necunoscut o bucăţică de cunoaştere, împingînd din ce în ce mai departe limitele ştiinţei, necunoscuţi, anonimi, niciodată onoraţi decît de luminile constante ale publicităţii.

Asul comentatorilor îşi croise drum cu coatele prin mulţime pentru a ajunge la terranaut şi acum încerca să-i ia un interviu, ţinîndu-i microfonul la gură în vreme ce faţa epuizată a eroului trecea prin faţa ochilor incredulului a miliarde de spectatori.

– Acolo jos... este infernul... Dinozauri şi puii lor, gîfîi el mai înainte de a fi împins în prima ambulanţă. Acolo, la fundul gazului. Cirezi întregi, vorace... Doar cîteva zeci de metri încă şi am fi găsit... am fi atins geneza... lumii...

Altceva nu s-a mai putut auzi. Acum, noile întăriri ale poliţiei evacuau clădirile, îndepărtînd toate persoanele care nu aveau nimic de făcut aici, mai înainte ca ceilalţi terranauţi să fie ridicaţi la suprafaţă, cu toate că încă nu se vedea capsula terestră. Atunci cînd cordonul oamenilor înarmaţi se apropie, Fifi şi Tracey o luară la fugă. Nu mai rezistau, nu mai înţelegeau. Se repeziră către poartă, fără să le pese de strigătele celor doi Smith, mascaţi. În vreme ce fugeau în noapte, marele jet invizibil al gheizerului temporal îi domina, şi continua să ţîşnească, vărsînd peste lumea întreagă o soartă funestă.

Se opriră pentru o clipă, la adăpostul unui gard viu, ca să-şi tragă sufletul. Din cînd în cînd, unul dintre ei scîncea ca o fetiţă, iar celălalt gemea ca un bătrîn. Între timp, respirau zgomotos.

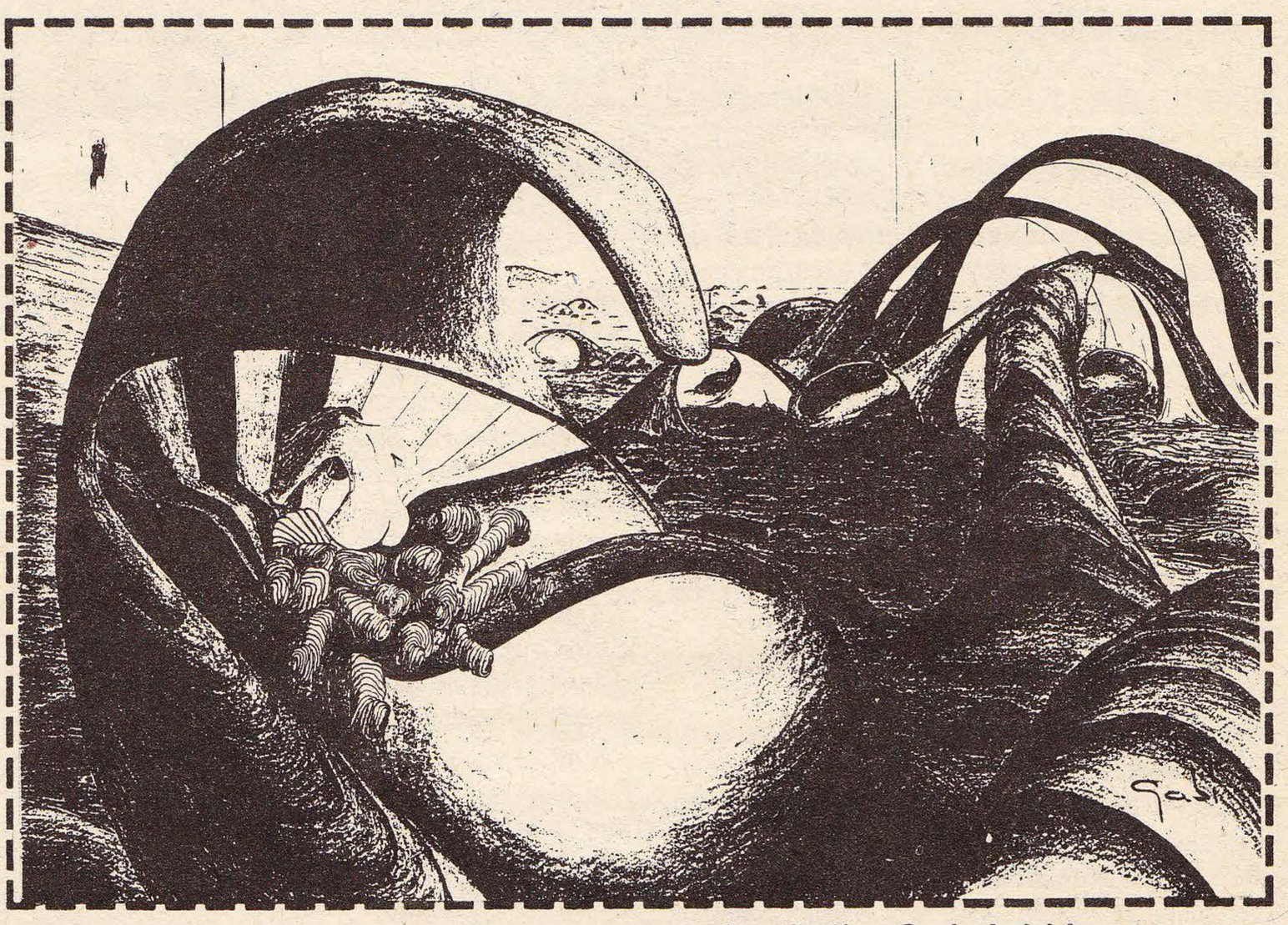

Grafică - Gabriel Ungureanu - Vîlcea

Începea să mijească de ziuă cînd se îmbărbătară şi porniră pe drumul principal, mergînd pe la marginea lanurilor.

Nu erau singuri. Locuitorii satului fugeau şi ei, abandonîndu-şi căminele care le erau acum străine, care le depăşeau înţelegerea lor limitată. În vreme ce rupea o cracă dintr-un copăcel pentru a-şi face o măciucă, Tracey, cu sprîncenele încruntate, îi urmări cu privirea.

Împreună, bărbatul şi femeia lui, urcară panta, îndreptîndu-se spre pustiu ca şi restul omenirii, cu siluetele lor greoaie şi aplecate iluminate de primele raze ale soarelui.

– Ugh glumph hum herm morm glug humk, mormăi femeia.

Ceea ce, în traducere liberă din vechea limbă a oamenilor primitivi din Epoca de Piatră, înseamnă:

– De ce dracu trebuie ca asta să i se întîmple omenirii de fiecare dată cînd este pe punctul de a se întoarce la nenorocita aia de civilizaţie?

Traducere - Sorin CASAPU

Aurelius BELEI

SILVOMACUL

Ţişni fericit,

Venise, în sfîrşit, clipa cea mare şi pentru el. Misiunea!

Pe muchiile perfecte i se reflectau, derulîndu-se cu repeziciune, pete luminoase, puncte şi linii de foc, corpuri cereşti pe lîngă care trece în goana-i superluminică. Necontenită.

Se apropia. Senzorii zăriseră matricea radioactivă. Întinsă ca o pecingine uriaşă în toate părţile pe faţa planetei, asemenea unui far etern şi imuabil chemînd doar stelele. Şi Salvatorii.

Intră cu toată viteza, pe verticală, înşurubîndu-se nebuneşte în atmosfera planetei invadată de crepusculul asfinţitului. Simţi cum se desface arzînd, se dezagregă, umplînd dureros parcă întreg Universul, trecînd pentru scurt timp într-o lume neştiută, a nimănui, cvasiagonică, apoi, deveni din nou conştient de coexistenţa sa normală şi izbi în plin solul nisipos afundîndu-se adînc în scoarţa cristalină, extrem de dură, de deasupra pulberilor radioactive. O explozie ca un ţipăt infernal. Fusese un ţipăt ce săgetase totul. Cerul încremenit, nisipul, soarele ce ardea nemilos...

Zăcu cîteva clipe în nemişcare, şocul impactului îl afectase puţin dar nu destul de grav. Apoi se roti încet şi, scăpat din unghiul în care se înfipsese, descrise rapid o mişcare spiralată ieşind cu greu, dar încrezător, din masa densă a dunei, la suprafaţă, dînd piept cu soarele ce rînjea ucigător.

Nisip, nisip, nimic altceva decît nisip translucid. Nimic neobişnuit. Nimic straniu.

Foiţa voit indestructibilă de titan i se cam scorojise pe la colţurile muchiilor arse, însă totul era în regulă. În perfectă stare de funcţionare. Aşteptă cîteva clipe pînă ce nivelul radiaţiei atinse plafonul minim acceptat şi pelicula energetică ce-l capitonase de-a lungul călătoriei, în deplină concordanţă cu etapele misiunii, cedă, risipindu-se în valuri fragile de electroni. Dintr-o dată rămas fără sprijinul forţei de siguranţă, învelişul metalic protector plezni dezvelindu-i muchiile perfecte, argintii.

Cubic, ca un straniu sîmbure geometric, emanînd o frumuseţe aparte, acolo pe oceanul de nisip, părea o strălucitoare bijuterie lucrată în jad argintiu. Părea.

Fluxul solar intens îl bucura căci fiori voluptuoşi, de pace calmă, îi cutreierau plăcut prin unghere neştiute stîrnindu-i reflexele încorsetate în cipurile vegetale. Declanşă. Imediat feţele laterale începură să se întunece, deveniră mate, pete sinistre, negre, alunecîndu-i circular de-a lungul muchiilor. Totul în timp ce fascicule înguste dar proporţionale de ultrasunete, ţîşnite din centrul petelor mişcătoare, baleiau continuu, purificînd zona de contact pe care urma să-şi desfăşoare Misiunea. Un şirag segmentat de arc strîns telescopă, cu grijă, afară, prin una din feţe, blocîndu-se deasupra nisipului încins. Cristalele luminoase din vîrf executară ultimul control tehnic de verificare. Scanere modulare îi umpleau circuitele cu informaţii, coduri ciudate şi imagini spaţial-sferice ale foarte importantului şi necesarului punct de implantare. Aproape instantaneu selecţia automată îi afişă bucuria; raport pozitiv!

Calmă, suprafaţa planetei strălucea cu irizaţii ultramarine.

În curînd avea să se întunece şi dispariţia sursei solare de energie îi bloca funcţionarea. Era vital să se grăbească.

Modulele ţiuiră asurzitor şi feţele toate, redevenite între timp argintii, se pliară axial, într-o fantă de oţel-titan mascată de încrustaţiile sensibile ale nervurilor ce-i pulsau nerăbdătoare. Cîteva discuri aurii, bombate unghiular, amintind

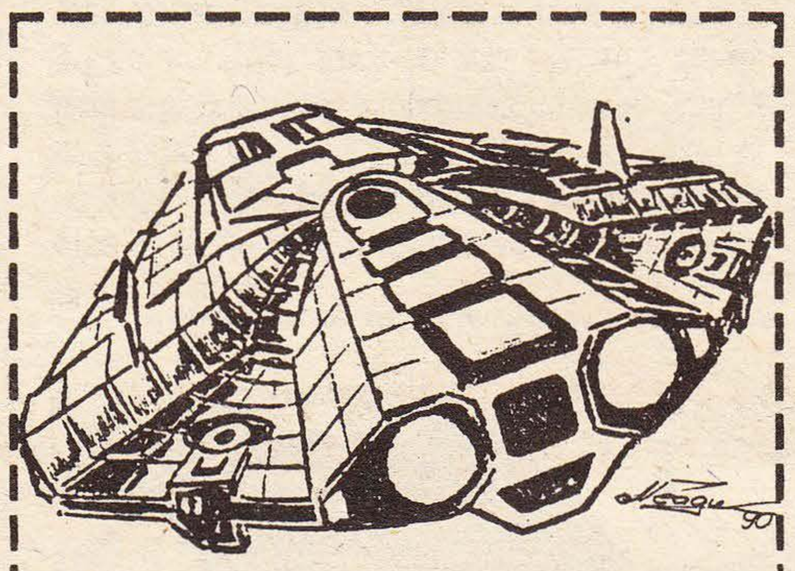

parcă de o constelaţie străină şi îndepărtată se desfăcură în arcuri largi, înfingîndu-se precaute în masa translucidă a dunei, la capătul unor tije cromate. Fantastic de repede reactivii sofisticaţi ai tijelor culeseră, filtrînd structura acidă, toxică, puternic electrizată a solului şi-i trimiseră hrănitoarele elemente metalice risipite din belşug prin pulberea silicoasă. Încet, dar sigur, un lujer verde începu să urce viguros spre cer, purtînd în vîrf un ovoid transparent, fragil, plin de axe şi cilindri mişcători, ce părea să fie un mecanism de control şi supraveghere. De fapt, indestructibilul complexit inimă-creier.

Simţea cum adevărata esenţă a fericirii, fenomen necunoscut pînă atunci, i se alătură înfiorătoare, înfăşîndu-l ca pe un nou născut în miresme liniştite şi limpezi, pătrunzîndu-i excepţional de direct printre sistemele etanşe, module şi circuite, sondîndu-i şi sporindu-i într-un fel deosebit de plăcut încrederea în sine. În Misiune.

Vrejuri fine de oţel începuseră să dea tîrcoale lujerului falnic, dar la mică distanţă, înconjurîndu-l metodic, fără a îndrăzni parcă să se aşeze vreodată, aureolînd numai prin răsucirea lor metalică, puţin sforţată, pe traiectorii imprevizibile, dar atît de fascinante, baza octogonal-piramidală a trunchiului.

Şi peste toate trona acea eternă senzaţie de mulţumire interioară ce îi amplifica necontenit dorinţa. De a reuşi. De a învinge.

Dezvoltarea continua vertiginos. În acest prim stadiu, ovoidul cristalin din vîrf lăsă să atîrne în trepte eliptice, de jur împrejur, fastuoşi franjuri lungi şi subţiri, aidoma unor delicate evantaie de mătase străvezie. În acelaşi timp, din spinii cruzi, roz-violacei, a trei mici rozete emisferice apărute la baza cărnoasă a tulpinii, picurară stropi minusculi, opalescenţi, peste încrengătura de crom lucitor prin care filamente organice şi capilare sintetice îi duc la îndeplinire planul atît de măreţ. Al Misiunii. Receptorii specializaţi tresăriră în spasme scurte la atingerea ploii lăptoase, autohrănitoare şi dintr-o dată vrejul îşi opri ascensiunea maiestuoasă, vibră tensionat, ca o încordare electrizată, demascînd astel schimbările ce-i marcau profund structura şi, bineînţeles, viitoarea existenţă. Din dominant circulară, forma secţiunii sale transversale deveni în curînd elipsoidală presărată cu nenumărate pete, ce păreau să oglindească nuanţa nisipului, pete din care începură încet, apoi din ce în ce mai rapid, să irumpă nervos muguri albaştri umezi, strălucind straniu în lumina asfinţitului. Nervuri extrem de fragile se desfăceau în filigrame plasticate, înţesate de dantelăriile ameţitoare ale microcircuitelor din aur pur. Plăcile înmugurite se sudară automat, în momentul atingerii una cu alta, îmbrăcîndu-i elegant verdele tulpinii cu o platoşă de consistenţa gelatinei. Fremătînd ermetic, de satisfacţie interioară, complexitul cernu din franjurii-evantai o pulbere fină, roşiatică, cu iz puternic de acid uleios, peste mantia protectoare ce-şi definitivase stadiul de înmugurire. Mănunchiurile de fibre elastice ale mantiei se colorară instantaneu în fermecătoare şi nemaivăzute nuanţe sîngerii, împrumutînd printr-un foşnet aproape armonic o duritate cornoasă, înnobilate astfel de o forţă magică. Neştiută decît de ultraperfecţionatele programe biotechnice implantate, adînc la naştere, în măduva-i multioperaţională de tuburi electronice extraplat laminate.

Soarele-şi terminase rondul, luceafărul acelui sistem solar pîlpîia, indecis, între orizont şi zenit, însă celulele detectorilor ţîşniră neliniştite afară, adulmecînd. Cerul îi apăsa inospitalier trupul. Presiunea crescu îngrijorător de mult, încît cîteva tije de siguranţă fură nevoite să culiseze de-a lungul firului tulpinal consolidîndu-l protectoare. Ceva ca o răsuflare puturoasă, saturată de mizerie cenuşie, îşi făcu brusc simţită prezenţa, întunecînd cerul. Aburi de teamă îl asaltară dintr-odată chinuitori, în efluvii decimante.

Începu să plouă. Picături mărunte şi grele de ploaie acidă. Necruţătoare. Nisipul se umezise lugubru, metamorfozîndu-se încetul cu încetul într-o mîzgă ciudată, cleioasă, brăzdată de pîrîiaşe ce sfîrîiau zgomotos. O negură sulfuroasă porni să-l atace, sufocîndu-l, iar ploaia continua să verse nemiloasa otravă.

Vuietul dureros, de alarmă, al dispozitivelor de suprasecuritate sparse monotonia ucigătoare a ploii. Picăturile săpaseră adînc în zonele neprotejate fisurîndu-i lejer valvele reactorului de echilibrare organică. Se strecurară apoi prelingîndu-se printre rezervele inatacabile de cipuri criogenizate, dizolvînd nesăţioase tot ce întîlneau în cale. Seturi întregi de nervuri solare, cablaje pentru condensare moleculară, structurile autonome ale mugurilor-fagure... Supraîncălzite, două scanere îi plezniră, împrăştiind cioburi şi filamente schilodite peste ramele hidos topite ale culisoarelor. Durerea îl sufoca, toropindu-l, blocîndu-i reacţiile firesti. Ale instinctului de supravieţuire. Dezastrul continua dezarmant, clipă de clipă, ca un coşmar oribil, ca o boală ce-i apăruse, iată, în chip de dorinţă necunoscută, necercetată.

Planeta sub învelişul ei de nisip translucid păruse cufundată adînc în somn agonic, chemător. Bănuise corect că viaţa ei s-a stins în pîlpîiri atomice, dar se înşelase amarnic lăsînd în desfăşurare codul standard al Misiunii. De milenii trufia planetei dormea îngropată-n oceanul de nisip ignorînd şi desfiinţînd posibilii intruşi. Iar el cochetase inconştient cu viclenia ei, devenise vulnerabil şi pierduse. O luptă doar, căci războiul era încă departe de a fi încheiat.

Totuşi teama-l înlănţuise, subjugîndu-l groaznic.

Însă, deodată, stîrnite probabil de durerea nedreaptă ce-i ardea îngrozitor măruntaiele, îi răsăriră pe circuitele neafectate ale ovoidului imagini cutremurătoare. Atît de adevărate pentru el... Codri impunători împînzind planete de vis, bătrînii falnici din prima generație urcînd spre cer frunți semețe și foșnet mare de viață!

Simți undeva înăuntru un declic. Devenise lucid.

Nu! Nu va ceda. Cu nici un preț. poate că tocmai ploaia asta nenorocită, neașteptată, îi era proba de forță, de luptă cu propria-i demnitate sufocată acum de teamă irațională. Nu trebuia să cedeze, să piardă. Misiunea era totul!

Extrem de hotărît, trimise simultane mesaje-comandă spre toate grupurile operaționale. Imediat sute de senzori fixară, blocînd ermetic, fantele de ecluziune vegetală ale depozitelor germinale, acceleratoarele fură puse în funcțiune iar cîmpurile de forță electromagnetice declanșară rapid sistemul dinamic recuperator. Scrîșnete înfiorătoare și crude îl zguduiră oribil, purificîndu-i viscerele schimonosite de arsuri grave. Conștient fiind de faptul că era marcat de crize de frică galopantă, în care intrase din cauza procentajului mare de panică acută infiltrată neuronal, porni filtrele psiho-absorbante.

La fel de iute precum apăruse, ploaia încetă și norii se risipiră.

Pompe delicate, proaspăt peliculizate anti-acid, își făcuseră apariția din reactorul de urgență îndepărtînd discret și eficient mizeria, curățată în prealabil de lamele răzuitoarelor verticale, în cavitățile de incinerare, apoi porni, parcă ceva mai liniștit, procesul de dezintegrare și refolosire a resturilor.

Cînd totul fu gata urmări raportul general provizoriu. Acidul fusese destul de puternic și foarte toxic, blocurile intermediare dispăruseră complet, însă majoritatea sistemelor protejate de aliaje organice nu înregistraseră defecțiuni prea mari. Doar fibrele suturii complexit-sistem primordial suferiseră vătămări ceva mai grave. În zona acestui defect îi apăru o deformare a rețelei ionilor de carbon și o modulare excesivă a distribuției electronice. Remedierea necesita multă, foarte multă energie. Însă soarele cutreiera bezmetic prin alte părți, risipindu-și aiurea fluxul, atît de necesar lui.

În afara sa liniștea se arcuia cristalină sub acoperișul înalt al nopții, tremurător de stele. Ploaia se infiltrase deja, nisipul își recăpăta treptat aspectul normal...

Era îngrijorat.

Fragila-i ființă pretindea acum un nou mod de dezvoltare, mult mai pretențios, cu un metabolism foarte intens și clădit pe o structură deosebit de rezistentă la atacul ploii.

Se resemnă sfîrșit, pregătindu-se de așteptare.

Din sufocant și greoi, cerul devenise ușor și transparent. Haoticul efect de retransmisie a valurilor radioactive emanate în cursul zilei.

Noaptea învești deșertul într-o pace desăvîrșită.

Ca și el, planeta distrusă, pustie, înecată în tăcere și neființă, sub spectul unor astre emanînd doar răceala distantă, parcă ar fi urlat de singurătate. Acum însă el se odihnea, împreună cu ea, cu o oarecare perfidie conștientă, folosind la maximum aceste clipe de răgaz pînă la noua sa încleștare cu soarele.

Treptat, fulgerînd gînduri ciudate, de adînci înțelesuri, trecu în profunzime. Era conștient că trăiește un alt element. Un arc de esență pură și transparentă a vieții. Știa că se suprapune altor unități de măsură. Acum are timpul lui, de neînțeles, de nepătruns nici măcar pentru vrăjmășia fățișă a planetei. Toți se adaptaseră. De-a lungul a milioane de eoni, ai săi supraviețuiseră doar adaptîndu-se. Aveau

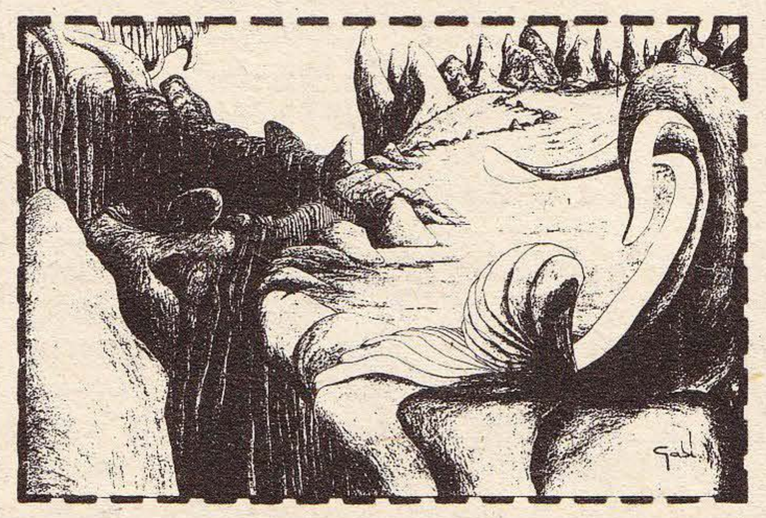

Gabriel Ungureanu

obiceiurile lor. Un mod de a fi aparte. Viața întotdeauna merge înainte, așa își marcaseră voința. Susținuți mereu de o ambiție foarte mare erau capabili de eforturi prelungite pentru a obține ceea ce vor. Îndeplinirea Misiunii! Grăunțele care nu au cutezat a răsări, putrezesc – glăsuiau pline de adevăr transmisiile bătrînilor, în lungile nopți polare din capătul galaxiei.

Dintr-o stea de deasupra fulgerau limbi de foc, ca toți atîția colți pregătiți parcă să-l pătrundă, sfîrtecînd trupul schilodit, iar el dormea și somnul, dincolo de durerile înecate în gînduri profunde, arăta a înfrîngere. Dar o înfrîngere aparentă.

Spre dimineață roua plouă calmă peste el ceturi străvezii, continue.

Scuturat de spasme, vibră grav. Găsise! Firescul, da! Asta era. Fiecare își are firescul său. Acesta are valență de lege pentru că firescul nu poate fi schimbat, ci doar înnobilat, șlefuit, dar în primul rînd trebuie să se țină seama de el. Așa cum în întreg Universul toate antagonismele sînt complementare, așa și el va supraviețui doar modelîndu-și ființa după puterea și armele dușmanului. Ploaia.

Smaraldul zorilor sfîșie nemărginirea și oceanul de nisip deveni atît de verde încît părea că întreg cerul se prelinsese în dune printr-un miracol incredibil.

Cuplă pe randament maxim, plin de încredere deplină, generatoarele a căror impulsuri și energii regenerative erau necesar să fie simțite de către toate grupurile operaționale. Imediat diverse reacții și fluxuri binare plutiră, în avalanșe binefăcătoare, spre ovoid. Tijele nutritive ce supraviețuiseră cu brio atacului acid trecură conștiincioase la treabă, inversînd părți din complicatele procese ale chimiosintezei vitale. Limfa bioactivă, sîngele-hrană a proaspetelor rețele capilare ceramice, îi alunecă acum prin canale minuscule, speciale, în lungul lanțului hidramatic, fără pierdere de energie, în sus, la țesuturile ce-și începuseră implantarea în fibrele viguroase ale complexitului. Folosea din plin polimerizarea și conducția pseudoelectrică, de condensare, pentru a crea cablaje biologice la nivel molecular. Pe linia delicată a catalizatorilor-program ai reactorului de urgență recondiționarea organică lucra și ea, din greu, încontracronometru cu celelalte blocuri ce zumzăiau harnice, sfidînd parcă rînjetul tîmp al soarelui ce rămăsese agățat de cer, la marginea orizontului vălurit de dunele translucide. Peste zonele afectate ale tulpinii, prin care se zăreau filamentele moarte ale tijelor cromate ciupite grosolan de picăturile perforante ale poloii, își peliculiză un fluid plumburiu, energostimulator, încărcat de filamente organice, ce deveni fără probleme un scut, aidoma unei epiderme protectoare bogată în siliconi și latex, mînjită de-un strat puternic anti-acid. pompe suprasolicitate îi pulsau continuu în trupul complet transformat substanțe noi, sintetizate, în multiple straturi nutrivite. De-a lungul epidermei tulpinale apăruseră mici frunzulițe filamentoase, lungi, dispuse palmar de-a lungul pețiolurilor oțeloase, apoi se desfăcură fremătătoare, ca în urma unei adieri străine. Acum aspectul îi era complet altul. Tulpina înmuguri, de la baza nichelată pe care creșteau, dezvoltîndu-se, colonii de licheni captatori de acid, în zeci de vrejuri subțiri ce-n scurt timp se ramificară și uniră, fulgerător de repede, deasupra ovoidului, protejîndu-l ca-ntr-un manșon vegetal,într-o superbă rețea de fibre metalice și folii ceramice lucitoare. Celulele vegetale liftară în locașurile de ecluziune și printr-un amestec de sunete ascuțite, de răzuire intensă cobalt-crom, se revărsară vaporoase și pline de grație, împînzind scheletul schematizat al coroanei. Apoi treptat trunchiul se îngroșa. Se definitiva. Ascunse de scutul ligamentelor platinate, vene inoxidabile, încărcate abundent de cleiul cipurilor-mucus, îi îmbrățișau spiralat teflonul și policlorura de vinil a măduvei silicoase. Capetele de cristal ale elasticelor culisoare lemnoase fură împînzite strîns de foșnăiala organică a circuitelor de bioplast, vis-a-vis de forfota neîntreruptă, din vîrf, a nervurilor vegetale peste titaniul lamelar expus spațial între coroană și complexit. Și cînd totul păru terminat, dintr-o fantă a complexitului se înălță, pe fire submicronice de argint, un jet ce-l împroșcă cu o umoare apoasă, poleindu-i suprastructurile cromate ale bazei în pelicule de lianți organici, peste care puterea nemiloasă a soarelui zăcea inutilă.

În sfîrșit, pe deplin mulțumit, opri blocurile operaționale supraîncălzite ce-l slujiseră credincioase și ascultă fericit. Doar bîzîitul sistemului nutritiv se mai auzea. În rest totul funcționa acum lejer la limita normală de existență.

Reușise! Se simțea oarecum mîndru. Nu cedase, nu dăduse nici un pas înapoi. Avusese cutezanța, înzecită de ambiție, de a răsări și reușise.

Dar Misiunea abia acum începea.

În jurul lui, sfidîndu-l parcă ostentativ și direct, cerul încremenit, nisipul, soarele ce ardea nemilos... Ploaia însă îi devenise fără să vrea prietenul cel mai bun.

Fremătă de satisfacție deplină. Dacă nu se va întîmpla nimic, va mai sta așa vreme de încă cinci sute de rotații.

Apoi va înflori fericit.

El. Salvatorul.

Cenaclul - SFera
Brăila
Asociația Quo Vadis?
Ploiești

Cristian Tudor Popescu declară

„Nu mai avem ce scrie; realitatea scrie pentru noi"

Rep.: Cristi, nu ne-am văzut cam de mult şi, uite, am să te iau direct, tocmai de aceea. Spun gurile rele că ai în pregătire un volum SF scris chiar de tine. Aşa e?

CTP: Da, aşa e. Nevrînd să risc fondurile editurii „Adevărul" cu o carte scoasă de mine (nu că n-aş putea să vînd o carte scoasă de mine dar nu e o carte care face concesii; ceea ce nu înseamnă că nu sunt conştient că trăim într-o lume în care deja cartea capătă alt statut de obiect de vînzare, ea trebuie să aibă o copertă vandabilă, nişte declaraţii explozive pe coperta a patra etc.; lucrurile s-au modificat mult faţă de vremea cînd publicam lucruri cuminţi), fac uz de noul mod de-a înţelege cartea ca editor, dar nu ca scriitor; eu scriu aşa cum ştiu şi cum pot, cu consecinţele de rigoare. Conştient, de asemenea azi, cartea în sine, ca mijloc de vehiculare a informaţiei, este depăşită. Nu-i vorba de cartea bună sau cartea rea; e vorba că prin acest mijloc de transmitere a informaţiei, viteza de exprimare şi receptare e minimă. Cuplul dintre realitate şi persoană este din ce în ce mai strîns. În momentul apariţiei acestei băi informaţionale în care ne scăldăm, e foarte greu să mai tentezi pe cineva cu recursul la ficţiune. Poţi găsi în lume totul, nu mai e nevoie să fabulăm. Totuşi, pentru că aşa m-am născut şi am trăit în prima parte a vieţii – sub semnul cărţii – nu pot să mă desprind acum, la aproape 40 de ani. Şi continui să scriu, cu toate că sunt conştient că viitorul aparţine deocamdată videocamerei, şi nu cărţii.

Rep.: Pot încerca să te contrazic cu propriile tale argumente: dacă încercăm pe calculator gustul realităţii virtuale, asta nu înseamnă decît că realitatea brută continuă să nu ne mulţumească. Şi, deci, căutăm iar ficţiunea. Pe o altă cale: mai completă, poate, dar esenţa ei rămîne aceeaşi.

CTP: Hai, că tot sîntem amîndoi scriitori de SF: să poposim în zona imaginarului, pentru că e zona cea mai afectată. După părerea mea, actualmente realitatea speculează ficţionalul. Asta e marea problemă: ne ia pîinea de la gură, dom'le! Noi nu putem să mai inventăm – ce să mai inventăm? Care era atuul nostru? Într-o lume blocată informaţional cum a fost Romînia, noi ofeream acest succedaneu. Ne chinuiam să secretăm din creierii-ăştia nişte informaţii supraadăugate, inventate şi care să completeze un gol în real. Dar nu mă simt în stare să fac faţă ecranelor de televizor acum pline cu arestarea lui Carlos. Ce poţi tu să scrii acum, ce poţi inventa? Tu, ca scriitor, nu mai poţi decît să iei realitatea aşa cum este, să o pui în carte în proporţie de 80 la sută şi să o modifici doar în restul procentelor. Este singura modalitate prin care se poate face în clipa de faţă literatură.

Rep.: Bine, dar modalitatea descrisă de tine e foarte veche, o cunoaşte şi SF-ul: se pornea de la „ce-ar fi dacă?" şi, după înghiţirea pilulei premiză de către cititor, urma o desfăşurare logică şi foarte realistă a acţiunii...

CTP: Da, dar pastila aia afecta, practic, întregul drum ulterior al acţiunii. Principiul SF-ului clasic pe care l-ai anunţat, respectiv deducerea logică dintr-o ipoteză insolită a textului. Dar eu am vrut să spun altceva: am vrut să spun că azi trebuie să faci o literatură aproape calchiată după realitate!

Rep.: Un reportaj.

CTP: Da. Literatura devine un reportaj.

Rep.: A încercat-o deja Truman Capote.

CTP: A încercat-o în anii '50, dar eu zic că, revenind la momentul actual, ziarele demonstrează că realitatea poate ţine loc de ficţiune. Şi ce fel de realitate? Realitatea trucată! Hai s-o pornim axiomatic. Aşadar, axiomă: minciuna este cel mai grosier mijloc de dezinformare. Profesioniştii nu-l folosesc niciodată. Da? O eliminăm, deci. Există zeci de mii de moduri de a prezenta adevăruri într-un ziar; lucruri care nu pot fi contrazise, dar care, puse într-un anume fel în pagină, conexate cu momentul apariţiei, conexate cu articolul vecin, cu fotografia de pe pagină, cu chiar corpul de literă, pot crea o realitate paralelă. Şi ziarele chiar crează o realitate paralelă, în ciuda aparentei lor cuplări la realitate. Aşadar, noi nu mai avem ce să scriem: scrie deja realitatea pentru noi! Eu, acum, dacă am pe masă o carte sau un exemplar din **Newsweek**, deschid revista – nu că mi-ar fi dispărut apetenţa pentru literatură, dar momentul trăit nu e al literaturii. Ceea ce se întîmplă cu valorile industriale într-o civilizaţie postindustrială se petrece acum şi cu valorile estetice. Sigur, e greu s-o acceptăm, pentru că noi considerăm industria şi arta domenii separate, spiritul nu se supune legilor progresului, nu? Gîndim foarte imobilist în spaţiul spiritului şi artei. Dar ne aflăm într-o zonă de tranziţie chiar şi privind mijloacele de exprimare artistică.

Rep.: Totuşi, există o inerţie socială suficient de mare să asigure destui cititori cărţilor... Există best-seller-uri, nu?

CTP: Te contrazic. Dragul meu, best-seller-urile nu au de-a face cu cartea! Ele sînt un fel de filme tipărite. Ce se vinde în America? Se vînd, de exemplu, memoriile celui care a dat cu ranga peste picioarele Nancy-ei Carrigan! Îţi dai seama? Se vinde o carte în care se arată cum acela a avut pojar cînd era mic, cum tăia el brazi cu tatăl său în Minnesota... Se ajunge, firește, în finalul cărţii, la momentul în care a dat şi el, în ziua aia, în turloaiele Nancy-ei Carrigan! Şi această carte se estimează (e absolut serios ce spun acum) că va avea un tiraj de cîteva milioane de exemplare. Păi, are asta vreo legătură cu ideea de carte, aşa cum o gîndeam noi, sau cum o gîndim şi acuma, domnule?

Rep.: Cred că nu. Bine, cam toate lucrurile ajunse discutabile ajung să semene cu ceea ce spunea odată Nicolae Titulescu despre pace: „pacea e ca sănătatea: nu vorbeşti despre ea decît cînd eşti pe cale de a o pierde". Poate păţim la fel şi cu arta. Poate piere şi ea de pe la Croce încoace. Ca pacea sau sănătatea.

CTP: Cam piere. De multe ori m-am întrebat: e vorba de umorile mele, sînt eu defetist? Nu, nu-i aşa! Am încercat să fiu extrem de obiectiv şi mă consider o persoană destul de rece pentru a reuşi. Chiar se produce o eroziune în planul artistic. Uită-te la filme; uită-te la densitatea de filme de marcă – filme care rămîn în cinemateci şi istorie –, fă un simplu calcul şi vei vedea cît a scăzut această densitate. În anii '70 aveam, cred, de trei ori mai multe filme notabile şi memorabile decît avem acum. Uită-te în teatru: în ciuda unui reviriment, există doar cîteva vîrfuri. Dar media e iar scăzută. Cantitatea de artă din lume scade, domnule! În beneficiul a altceva, pe care nu ştiu cum să-l numesc. Nu e kitch, cuvîntul e restrictiv. E o pseudo, dar nu ştiu o pseudo ce? Începem să trăim într-o Pseudonie, am eu o povestire care se cheamă aşa. Se vinde pseudoarta, deşi e un nonsens aici, arta **este** artă sau **nu este** deloc. În locul artei se fabrică altceva, e ca în procesele degenerative biologice în care ţesutul sănătos e înlocuit cu ţesut conjunctiv rigid. Procesul de alterare hepatică, de exemplu. Organul rămîne mare şi frumos, dar o bucată din el devine ţesut nefuncţional. Ţesutul fertil al artei scade în mod vizibil şi neţinînd de subiectivitatea mea.

Rep.: Asta se datorează în bună măsură uniformizării generate de exportul de cultură. Au observat alţii înaintea mea, eu doar repet că arta se naşte doar la graniţa dintre tipuri diferite de cultură...

CTP: Nevoia polarităţii...

Rep.: Exact. Ori, iată: din Est, în numele cultivării deja trecute a diferenţei, mai poate pleca un Purcărete, Vestul rămînînd să-l recunoască, dar, repet, el va fi creaţia contactului dintre două tipuri de cultură. Dacă însă cultura română va fi asimilată devenind ceea ce a mai fost şi altădată – adică e cultură subalternă – nu mai putem spera să mai existe un Purcărete, nu crezi?

CTP: Da, mi se pare extrem de corectă continuarea şi explicaţia date de tine; e un aspect care şi pe mine m-a şocat; am scris recent un articol, e o idee care mi-a venit gîndindu-mă la legea concordanţei dintre forţele şi relaţiile de producţie, descoperită de Marx...

Rep.: Şi care nu era chiar prostească...

CTP: Şi care nu era prostească deloc şi rămîne absolut valabilă, comunismul prăbuşindu-se exact datorită acestei legi – deci Marx a avut dreptate uriaşă!...

Rep.: Pentru că n-a reuşit să aducă forţele de producţie la nivelul noilor relaţii de producţie în mod automat, cum a crezut, stupid şi orgolios, Lenin...

CTP: Exact. Deci, după constatarea validităţii legii lui Marx, am încercat să merg mai departe. Am căutat să generalizez, să aflu: nu cumva există un palier superior care poate îngloba lucrurile astea, peste care legea concordanţei forţelor cu relaţiile de producţie e un caz particular? Cred că există. Şi cred că pot să enunţ o lege a migraţiei informaţionale. Toate fenomenele sociale şi economice din istorie pot fi explicate prin fenomenul migraţiei între poli informaţionali cu tensiuni diferite. De pildă, între Est şi Vest: cantitatea de informaţie nedistribuită devenise imensă. Nu e cazul să gîndim lucrurile în termenii afectivo-ideologici (comunism sau capitalism); să le gîndim în termenii unor legi oarbe. Ca legea gravitaţiei, de pildă. O lege ce afirmă că informaţia nu poate fi blocată. Ce fac, la această oră, fundamentaliştii islamici? Încearcă să prezerve nişte identităţi informaţionale subdense. Dar unde e paradoxul şi, în egală măsură, falsul? Păi, un şef al fundamentaliştilor, nu se bărbiereşte şi el tot cu lame Gillett? Nu produce atentatele cu carabine semiautomate americane? Doar n-o face cu săbii şi arcuri cum a lăsat Allah! Apelăm deci la arma sofisticată, în schimb rejectăm publicitatea americană, modul de viaţă occidental şi aşa mai departe. Concluzia: aceste tentative de blocare informaţională sînt sortite eşecului. Inversul unei asemenea atitudini este atitudinea japonezilor: ei au lăsat să pătrundă în ţară totul şi acum iată-i răspunzînd. Şi fără să-şi fi pierdut prin asta identitatea naţională.

Rep.: Am vorbit despre toate, doar despre cartea ta n-am vorbit nimic, deşi cu ea pornisem dialogul. Cui o vei adresa?

CTP: Cîtorva oameni.

Rep.: Nu crezi în surprize? S-au mai întîmplat şi altora.

CTP: Nu pot să-mi refuz asta. Eu spun doar: n-o aştept. Deci, cartea, aşa cum e construită... Scriitorii sînt de două feluri: cei ce se gîndesc la cititor cînd scriu şi cei ce nu se gîndesc. Eu nu mă gîndesc. Discursul meu literar este unul colapsat... paranoic... nu mă interesează cine va citi şi ce părere are. E un discurs intens individualizat.

Rep.: Cam pe cînd minunea lansării?

CTP: Probabil că prin noiembrie.

Rep.: Mulţumesc pentru invitaţie... sau mă înşel?...

CTP: Nu, sper să vii, cadrul va fi foarte restrîns, dacă asta te măgulește.

A consemnat Mircea Liviu GOGA

Lester del Rey

Contact DE asfințit

Cînd atinse suprafața micuței planete, forțele îl părăsiră. Acum se odihnea, împrumutînd puțină energie de la soarele galben ce strălucea pe pajiștile verzi care se întindeau de jur împrejurul său. Simțurile îi erau amorțite de oboseala totală, dar teama pe care o căpătase față de uzurpatori i le îmboldea în căutarea unui nou adăpost oricît de precar.

Își dădu seama că această lume este liniștită și descoperirea îi stîrni din nou teama. În tinerețe ținuse la o mulțime de lumi în care jocul fluxului și refluxului vieții putea fi jucat pînă la capăt. Pe vremea aceea fusese un univers pitoresc, bun pentru hoinăreli. Dar uzurpatorii nu suportau rivali în lăcomia lor fără limite. Tocmai pacea și ordinea acestui loc semnificau faptul că această lume le aparținuse.

În vreme ce capta un flux infim de energie , plin de prudență, încercă să îi simtă. Nu era nici urmă de ei. Le-ar fi decelat imediat prezența apăsătoare, ori aici nu era nici cea mai vagă urmă. Pășunile și lanurile netede se întindeau legănîndu-se către munții de la orizont. În depărtare se vedeau cîteva structuri din marmură, de un alb orbitor sub soarele ce apunea, dar erau pustii, cauza existenței lor fiind modificată pînă la condiția unui simplu decor pe această planetă abandonată. Își concentră iarăși atenția, trecu de un pîrîu și se îndreptă spre cealaltă parte a văii largi. Atunci zări grădina. Dincolo de zidurile sale joase, hectarele acesteia erau împădurite și serveau după toate aparențele drept rezervă naturală. Simțea, printre crengi și de-a lungul potecilor ei sinuoase, agitația unei importante vieți animale. Lipsea vigoarea zgomotoasă a oricărei vieți veritabile, dar abundența ei putea fi îndestulătoare pentru a-i ascunde propriile urme de forță vie în cazul unor cercetări aprofundate.

Aceste pajiști întinse erau măcar un adăpost mai bun, și el visa să se repeadă în ele, dar pericolul de a se trăda făcînd vreo mișcare îl făcu să rămînă pe loc. Își crezuse prima evadare asigurată, dar descoperea că pînă și el se putea rătăci. Aștepta deci, încercînd să descopere urmele unei capcane întinse de Uzurpatori.

Învățase să fie răbdător în închisoarea pe care Uzurpatorii o creaseră în centrul galaxiei. Își adunase energia pe ascuns și își construise planurile evadării bazîndu-se pe incapacitatea lor de a lua o hotărîre finală. Apoi țîșnise în exterior cu un impuls care ar fi trebuit să-l ducă foarte departe, dincolo de limitele puterii lor asupra universului. Și eșuase, mai înainte chiar de a fi ajuns la extremitatea acestui braț spiralat al unei singure fortărețe galactice.

Se părea că rețeaua lor de detecție se întindea peste tot. Imensele lor linii captatoare de energie formau o plasă cu ochiurile prea fine pentru a putea trece prin ea. Stele și lumi erau legate și numai un lanț de minuni îl adusese pînă aici. Iar acum, pierderea de energie era prea mare pentru a mai lăsa loc și altor miracole. Învățaseră prea multe de cînd fuseseră gata să-l scape din capcană.

Acum, căuta în mod discret, fiindu-i teamă să nu declanșeze vreun sistem de alarmă, dar ferindu-se și mai mult să nu descopere cumva existența unui astfel de sistem. Din spațiu, această lume oferise singura speranță în aparenta ei detașare față de rețelele lor. Dar atunci, nu avusese la dispoziție pentru a o testa decît cîteva microsecunde.

În cele din urmă, își retrase sistemele senzoriale. Nu putuse găsi acolo nici o dovadă a momelilor și nici a detectoarelor lor. Începea să bănuiască inutilitatea tuturor eforturilor sale, dar nu putea face nimic mai mult. Mai întîi încet, apoi cuprins de un elan brusc, pătrunse în labirintul parcului.

Nimic nu căzu din cer pentru a-l lovi. Nimic nu țîșni din inima planetei pentru a-l reține. Nu dispăru nici foșnetul frunzelor și nici cîntecul păsărilor. Zgomotele făcute de animale nu încetară. Prezența sa în această grădină nu părea să fie sesizată de nimeni. Pe vremuri, acest lucru ar fi fost inimaginabil, dar acum era mulțumit. Trebuia să fie doar o umbră, al cărei drum să nu fie cunoscut sau detectat.

În vreme ce el se odihnea, ceva înaintă pe drum, dansînd din copitele care atingeau ușor covorul frunzelor moarte. Un alt ceva țîșni cu iuțeală din hățișurile ce mărgineau poteca.

Atenția sa se fixă asupra lor, atunci cînd apărură împreună venind de pe o potecuță apropiată. Și atunci, o groază înghețată îl învălui. Primul era un iepure, care acum tocmai smulgea niște fire de trifoi în vreme ce-și agita urechile lungi și dădea din botișorul său roz. Celălalt era un cerb tînăr care avea pielea presărată încă cu pete, ca un pui. Și unul și celălalt s-ar fi putut găsi pe mii de planete. Dar nici unul nu ar fi fost exact de tipul pe care îl avea sub ochi.

Era Lumea Întîlnirii, planeta pe care îi descoperise pentru prima dată pe strămoșii Uzurpatorilor. Dintre toate lumile acestei galaxii blestmate, a trebuit să-și caute adăpost tocmai pe asta!

Pe vremuri, pe vremea gloriei sale, ei nu erau decît niște sălbatici, limitați la această singură lume, mergînd pe drumul lor de sălbatici. Și, cu toate acestea, avuseseră ceva deosebit, ceva care la vremea aceea îi atrăsese atenția și care îl făcuse să simtă chiar puțină milă.

Din cauza acestei compasiuni, îi învățase cîte ceva pe unii dintre ei, îi făcuse să se ridice puțin. Deoarece durata de viață a soarelui lor se apropia de sfîrșit, se legănase chiar cu visul romantic de a și-i face tovarăși și egali. Răspunsese chemărilor lor de ajutor și le oferise puțin din ceea ce aveau nevoie pentru a face primii pași chiar și către stăpînirea spațiului și energiei. Iar ei, îi răspunseseră printr-un orgoliu incredibil care nega cea mai infimă urmă de reunoștință. Sfîrșise prin a-i abandona destinului lor sălbatic, plecînd spre alte lumi, pentru a duce la îndeplinire proiecte mai vaste.

Asta fusese cea de-a doua nebunie a lui. Ei progresaseră deja prea mult pe drumul ce ducea la descoperirea legilor care guvernează universul. Reușiseră chiar să evite autodistrugerea. Puseseră mîna pe lumile soarelui lor și continuaseră mai departe, pînă la a-l concura în ceea ce privea lumile de care se ocupase în mod deosebit. Iar acum, aveau toate lumile, în vreme ce el nu avea decît acest spațiu minuscul, aici, pe lumea lor... îl avea cel puțin pentru o vreme.

Groaza provocată de realizarea faptului că se găsea pe Lumea Întîlnirii, se mai reduse cînd își aminti cum hoardele lor crescînde posedau și abandonau lumile într-un ritm rapid, fără nici un motiv aparent. Din nou, testările sale îi arătară că aici nu era nici o urmă a prezenței lor. Începu să se destindă, întrevăzu brusc o licărire de speranță acolo unde pînă atunci nu fusese decît disperare neagră. În mod sigur, considerau că aceasta este singura planetă unde el și-ar putea căuta adăpost.

Își alungă temerile și începu să se gîndească la singura cale susceptibilă de a-i oferi speranță. Avea nevoie de energie, iar energia era disponibilă în orice loc care nu era cuprins în rețeaua Uzurpatorilor. Aceasta se întinsese în spațiu de-a lungul mileniilor, o pierdere de energie capabilă să facă sori să explodeze sau să le înmulțească enorm numărul. Ea constituia posibilitatea lui de evadare, șansa lui de a se pregăti să-i înfrunte cu eventualitatea unui armistițiu cel puțin, dacă nu a unei victorii. Dacă ar fi avut la dispoziție măcar cîteva ore fără a fi detectat de ei, ar putea extrage și capta această energie, pentru toate nevoile sale.

Tocmai se întindea spre ea, cînd cerul bubui iar Soarele păru să se întunece pentru o clipă!

Teama din el țîșni fremetătoare la suprafață și-l făcu, ca înainte de a se putea stăpîni, să se pună la adăpost de amenințarea cerului. Dar pentru o scurtă clipă, mai păstră încă o urmă de speranță. Poate că acesta era un fenomen provocat de propria-i căutare de energie; poate că fusese prea hămesit și se hrănise prea mult timp cu energie.

Apoi pămîntul se cutremură, și el înțelese!

Uzurpatorii nu fuseseră păcăliți. Ei știau că se găsește aici... nu-l pierduseră din ochi niciodată. Și-l urmăriseră cu obișnuita lor lipsă de subtilitate. Aterizase una din navele de cercetare, iar cercetașul va veni acum după el.

Se luptă pentru a se stăpîni, și reuși îndeajuns pentru a înghesui frica undeva în adîncul său. Apoi, cu o minuție care făcu să nu fie deranjat nici un fir de iarbă și nici o frunzuliță de pe vreo crenguță, începu să se retragă, căutînd tufișurile cele mai dese din grădină, acolo unde era cea mai multă viață. Aceasta îl putea ascunde și el ar absorbi măcar puțină energie, o forță îndestulătoare pentru a se înconjura de o subtilă aură animală care să-l poată ajuta să se piardă printre sălbăticiuni. Unii cercetași Uzurpatori erau tineri, neexperimentați. Dacă era unul dintre aceștia, va pleca fără să fi detectat nimic. Atunci, și mai înainte să apuce să-și redacteze raportul către ceilalți, poate va exista o șansă mică...

Știa că acest gînd nu era decît o dorință, nu un plan, dar se agăța de el, în vreme ce se ascundea în mijlocul hățișurilor din mijlocul grădinii. Și apoi, pînă și acest vis i se spulberă.

Zgomotul pașilor era hotărît și sigur. Crengi erau rupte în vreme ce pașii se apropiau, fără să șovăie o clipă de la drumul drept. Inexorabil, fiecare pas hotărît, aducea Uzurpatorul mai aproape și animalele fugeau cuprinse de panică.

Simți ochii Uzurpatorului ațintiți asupra sa, și încercă să scape de privirea lor. Și descoperi că odată cu frica, învățase de la Uzurpatori să se și roage; începu cu disperare să se roage la un neant pe care-l cunoștea, și nu primi nici un răspuns.

– Vino cu mine! Acest pămînt este un loc sfînt și nu poți rămîne aici. Ne-am sfătuit și ți-am pregătit un sălaș. Apropie-te și lasă-mă să te conduc acolo.

Vocea era blîndă, dar plină de o asemenea forță, încît făcu să înceteze pînă și foșnetul frunzelor.

Lăsă în cele din urmă privirea Uzurpatorului să-l învăluie, și rugăciunea din el era mută și îndreptată spre exterior... și fără speranță așa cum știa că trebuie să fie.

– Dar...

Cuvintele erau inutile, dar amărăciunea sa le făcu să țîșnească:

– Dar de ce? Eu sînt Dumnezeul

Pentru o clipă, în ochii Uzurpatorului se citi ceva asemănător cu tristețea și mila. Apoi aceasta dispăru, și el îi răspunse: .

– Știu. Dar eu sînt Omul. Vino.

În cele din urmă se înclină, fără un cuvînt, și îl urmă încet, în vreme ce soarele galben cobora în spatele zidurilor grădinii.

Și atunci fu asfințitul și dimineața celei de-a opta zile.

Traducere Sorin Casapu

CICA

Din surse DIA aflăm că Liviu Radu este mult mai bun ca bucătar decît ca scriitor. Lucru verificat pe propriul stomac de *Ion Isabela, Mihail Grămescu, Sebastian Corn, Adrian şi Ionuţ Bănuţă* în data de 5 septembrie a.c. la domiciliul inculpatului. Recomandăm călduros pentru: onomastici, euRO - COANE şi PLo - COANE.

La Oţelu Roşu, concomitent cu Zilele Vladimir Colin (15-16 octombrie) vor avea loc *NOPŢILE EXTATICE ALE BALANŢELOR* SF. Potenţiali sponsori: *Ana-Maria Negrilă, Mariana Hăulică, Dana Chiorean, Adrian Bănuţă, Aurelius Belei, Don Simon, Darius Luca, Liviu Surugiu.* Sponsor cert: NICU GECSE. *Să ne trăiască, să mai dea!*

Lista rămîne deschisă .

Preşedintele ASOCIAŢIEI FANILOR ŞI CREATORILOR DE SF "QUO VADIS?" a reuşit să pice, împreună cu soţia şi chiar separat, concursul pentru conducere auto. E în refacere. Oare ministrul de interne ştie? Cu o totală lipsă de respect subalternul cenaclist Dan Coroiu posedă de două săptămîni mult doritul carneţel roz. Tot în refacere se află şi Dănuţ Ivonescu. Se pare că de o bună bucată de vreme şi pentru o bună bucată a devenit anti săniuţă, trecînd la schi de apartament.

Cu prilejul împlinirii frumoasei vîrste de 50 de numere (într-un viitor foarte apropiat) săptămînalul de sf, horror şi fantasy - Super Nova va apare într-o nouă şi frumoasă prezentare: numeroase pagini (chiar color), informaţii şi cele mai mişto proze doar pentru noi.

Din surse sigure orientarea revistei Anticipaţia se va modifica cu 180 °+2 .

Aul(rel) Fărăşel îşi pregăteşte intens cursurile despre sf pe care - se pare - le va susţine la Universitatea din Ceireraiova. Un elev silitor şi-a impus a fi Tompilian Pofilescu care a promis că „ *voi fi de faţă la tragicele evenimente şi vă voi ţine la 220*".

Cebastian Corb - *leaderul* generaţiei '90 (în materie de premii) a promis solemn şi chiar cu martori că:„ *Să nu mai scriu eu nici un rînd dacă de la BalaConţon mai fumez o ţigară*".

Dacă am priceput noi bine - *Dă Doamne!* - Liviu Surugiu ne ameninţă cu încă 189 de povestiri.

În perioada 5-12 august, cînd noi stăteam ca pruncii prin Atlantykron, Nicu Gecse umbla prin veşnicele plaiuri ale vînătorii britanice. Remarca englezilor: am făcut un schimb echitabil, le-am dat-o pe Bridget şi-am luat românaşul ăsta fain! S-a întors pentru realegeri '95, '96 şi '97 . DINO

Organizatorii **Zilelor Vladimir Colin** îi roagă pe toţi cei care au trimis texte pentru concurs sau au de gînd să trimită să expedieze textele şi taxa de participare - 3000 de lei, pînă la data de 5 octombrie.

Între 7-9 octombrie, la Sibiu, va avea loc Conferinţa ARSFAN. Informaţii suplimentare la telefon 6392087 - Nicu Gecse.

Editura Olimp anunţă prelungirea termenului de primire a romanelor fantasy pînă la data de 15 ianuarie a.c. Informaţii suplimentare la tel. 6176010/1002, 3127510.

Reamintim celor interesaţi că romanele clasate pe primele trei locuri vor fi publicate.

Proza *Inermondul*, premiată la ATLANTYKRON 1994 aparţine SFeristului *Gabriel Brăila*, din Brăila.

TELEX INTERN

PREMIUL JURNALUL SF-ATLANTYKRON 1994 a fost acordat domnului LIVIU SURUGIU, din Roşiorii de vede, 25 de ani, student anul IV, Facultatea de Drept, Bucureşti.

Este balanţă, scrie de la 5 ani(!) şi are/avea două restanţe .

JSF anunţă un concurs de scenarii BDSF şi un concurs de BDSF.

Scenariile vor fi pentru benzi desenate de max. două planşe.

Premiul va fi valoare de 5000 de lei şi va fi folosit de unul dintre bdiştii generaţiei '90.

Concursul de BDSF - o planşă, format A4, o copie de bună calitate.

Premiul va fi în valoare de 10000 lei, plus publicarea lucrării în JSF.

Ne-am bucura dacă ar fi de acord să fie alături de mine în juriu Dodo Niţă, Victor Trifan şi Lucian Dănilă.

Data de predare a lucrărilor 25 noiembrie.

Salutăm întoarcerea în ţară a lui Costel Baboş.

Masa la RomCon va costa 3000 lei iar cazarea 8000. Informaţii suplimentare la tel 062/429484 Cristian Şerban.

Cenaclul Nova 5,5 este rugat să ne contacteze urgent în vederea realizării unui număr JSF.

Adrian Bănuţă

PRESA PE SCURT

Curierul Naţional, 3 sep. '94

Se remarcă printr-o excelentă paginare. Puteţi citi short-story de Dragoş Anghel şi Marcu Cristian, continuarea interviului din numărul trecut (se omite menţionarea celor care ce dialoghează, se semnează traducere Aurel Cărăşel) se continuă articolul lui Dodo Niţă „Panorama benzii desenate sf româneşti (1964-1989)" în care se conchide că *„la ora actuală nu se poate vorbi de scenarişti BDSF"* şi ni se serveşte drept garnitură *„Ştiaţi că ..." - şi dacă ştiam ce* - iar pe post de editorial (articolul cel mai important al paginii ŞTIINŢĂ - SF, dacă ţinem cont de modalitatea de paginare şi de superbul desen al lui *Marius Ghergu* aşezat în dreapta articolului - evident pentru a echilibra greutatea optică a titlului) un *Back in The Future* care ne arată importanţa unui juriu, care *„satisface majoritatea pretenţiilor concurenţilor"*.

Bineînţeles că (ne)semnatarul articolului ne avertizează că nu ne oferă soluţii, pentru alegerea unui juriu, care este o treabă nasoală şi cu profunde implicaţii morale şi sociale, ci ne oferă nici mai mult nici mai puţin decît *„mostre de trecut"*. Aflăm că în juriile multor Consfătuiri Naţionale ale Cenaclurilor de Anticipaţie alături de oameni de o certă valoare cum au fost/sînt - *Vladimir Colin, Constandina Paligora, Alexandru Mironov, Mircea Opriţa, Doru Brana, Doru Pruteanu, Lucian Ionică, Mihail Grămescu* etc au fost şi Maria Brăiescu (rev.SCÎNTEIA TINERETULUI) şi Ion Moraru (din partea UTC).

Acum e drept că, UTC-ul oferea premii substanţiale, iar Scînteia Tineretului avea chiar o rubricuţă de paleoastronautică, dar fiind noi lipsiţi de aceste adevărate lianturi între membri juriului, vom mai fi oare în stare să asigurăm acel *„randament maxim", competitivitatea şi obiectivitatea* "? - care fac dintr-un juriu, UN JURIU, ba chiar ideea de JURIU ne gîndim acum cu îndreptăţită tulburare în suflet.

Adrian Bănuţă

Strict Secret nr. 228

Ne prezintă "Adevărata poveste a lui Frankenstein" de Harry Harrison, în traducerea lui Valentin Ciocşan. Aflam cu emoţie despre *"cu toate că cortul"*, *"arta creării zombio-lor"* . In aceeaşi pagină ni se prezintă o scurtă pseudo-ştire pontoasă despre pisica-mutant care datorită excitantei combateri a şoarecilor redevine umană, uneori. Nelipsitul Aurel Carăşel abordează nonşalant onomastica vînturilor,tehnica pălmuirii conjugale, realitatea personajului Robinson Crusoe şi identitatea unor vizitatori mai puţin verzi. Am intrat în *"stare de comoţie"* aflînd despre *"parcul din suburbiile oraşului"* şi că *"bărbaţii au surprins o creatură cu cască, prin care se vedeau ochii mari, alungiţi, uitîndu-se pe fereastră. Au tras iar cu puşca şi creatura a fost aruncată înapoi de recul"*.

Cotidianul ZIUA publică în serial, zilnic, (începînd cu luna septembrie) proza "Tempotronul" de Cătălin Logofătu. (Primele episoade se prezintă promiţător, nu ştim cine-i tipu' ,dar aflăm). *Nicu Gecse*

Super Nova nr. 43

Aşa cum anunţasem din numărul trecut SN a intrat din nou la apă , sau merge pe două picioare. Texte, ştiri, fandomităţi se îngrămădesc spre disperarea realizatorilor în numai două pagini . Oricum Garda moare şi nu se predă, ziceau unii.

Deşi locul e strîmt, rubrica SF MEDIA propune o masă copioasă, fără calciu. Supernovistul MH trece repede peste felul 1 - JSF îndemnîndu-ne să citim, (îi înapoiem îndemnurile - *SCRIEŢI BĂIEŢI, SCRIEŢII*) , cască văzînd că Aurel Cărăşel semnează chiar cu numele lui în *CN din 27 august*, dar salută în felul lui articolul lui *Nicolae Ariton despre Under the Moons of Mars :„iată soluţia pentru o bună parte din traducerile care apar la noi"*.

Desert este propus *Vasile Oroian cu „Nu există extratereştri" din SS nr.226.* Cînd ospăţul e gata urmează depănarea laudelor obţinute din partea *Marei Popa*, ce şi-a făcut o pomană prezentînd SN pe Radio România Tineret.

Cine mai vrea mai poate lua o porţie din *George Alec Effinger - „O spadasină barbară"* şi *A.M. Burrage- „Muzeul figurilor de ceară"* - traduse *de Paul Tatomir şi Florin Mircea Tudor.* Redactorii speră însă ca ultimele apăriţii horror în Anglia să nu provoace indigestie.

Apariţiile editoriale ne amintesc că putem rămîne şi flămînzi, dar mai putem subzista -cu ceva covrigei fragezi, dacă lăsăm pe tarabă -*Planeta uitată de Murray Leister, traducere Aurel Cărăşel şi Alina Popov.*

Un R. Quark anunţă că idila polemică *„cu înjurături repetate alegoritmic -citat G. Ceauşu-a lui Dănuţ Ivănescu i-a scandalizat la culme pe quasarişti:Să ştiţi că ăsta, iar ne suflă premiile"*.

În final un text scurt şi dulce- *Sala de aşteptare* de Monica Şerban.

C.M.

Editurile care doresc să le fie prezentate cărţile în JSF sînt rugate să ne expedieze cîte 5 exemplare .